2 pages en langue française — 2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XII, Nr. 86/87, 10 mai 1965 | Versandort München; Redaktion: 8031 Eichenau bei München | Einzelpreis 1 DM

România — pe Nistru

de Victor BUESCU

„Luptă-te pentru moșie!"
(D. Cantemir, **Hronicul.**)

... Iarăși și iarăși ,trupul sfârtecat al Țării este silnicit de vecinul hain, de la care ne vine crivățul și obijduirea. Sovietia rusească, acest pestriț și absurd conglomerat de noroade învălătucite sub cnutul țarilor și al politrucilor, această Moscovă pizmașă a prins să se înfiripeze ca mică gubernie abia în secolul XV, hăt departe de noi, în stepele sarmate. Numai prin continui încălcări ale unui Ivan cel Groaznic sau ale celor două crude și depravate Ecaterine avea să ajungă a se învecina cu noi, abia în secolul XVIII, pentru ca la 1812 să ne rășluiască sudul Moldovei dintre Nistru și Prut, pe care au botezat-o cu numele de Basarabia, adică regiunea moldovenească ce aparținuse Domnilor munteni, Basarabii. Cu ce drept ne-au furat? Cu dreptul pumnului, cu **Faustrecht**-ul medieval cu care ne tot împilă această hidră ce luptă, chipurile, contra feudalismului ... Dar istoria e în mers, și ea se face nu pe scară de decenii, ci de veacuri. Ei ne cunosc filosofia vieții noastre milenare în Carpați și la gurile Dunării, și, în vicleana lor psichologie, ei, apa trecătoare, s'au gândit să smulgă pietrele românești „rămase" în Basarabia din bătrâni, cu secole înainte de nașterea Moscoviei, spre a le zvârli „voluntar" în fundul Siberiei, printre liftele cazace. Dar, la vremea sorocită de Dumnezeul României, vom merge și vom căuta unul câte unul vlăstarele daco-romane răsădite printre Calmuci, spre a le readuce în hotarele lui Buerebista. Atari cazuri de **restitutio in integrum** s'au mai văzut în Istorie. Noi, fiii liberi ai Țării robite, avem între timp datoria să clamăm printre străinii mai mult sau mai puțin înțelegători, pe unde ne-a pripășit soarta, drepturile sale istorice asupra moșiei moldovenști dintre Prut și Nistru. Căci ea, brazda basarabă, **nu** poate fi strămutată în Calmucia. Ea rămâne, perenamente românească, în așteptarea dreptății cuvenite obiditei noastre Patrii, care nu e la prima vitregie a destinului său de grănicer european la fruntariile Rusiei bezbojnice.

Cu ce drept, când noi am locuit între Prut și Nistru din preistorie până azi? Civilizația ceramicei pictate apare atât la Cucuteni, în județul Iași, cât și la Petreni, în Soroca, sau la Ariușd, în județul Trei Scaune. Pârvan a arătat în **Geticele** sale că strămoșii noștri hălăduiau pe ambele maluri ale Nistrului, sub numele de Tyrageți, adică Geții de pe Tyras. Tot el a dovedit că, în secolul I înainte de Christos, imperiul lui Buerebista se întindea până la Bug. În epoca romană, sudul Moldovei dintre Prut și Nistru, pe care cuceritorii munteni aveau s'o boteze „Basarabia", făcea parte din regiunea de dominație romană care lega Cetatea Albă de Transilvania, prin pasul Oituz. În evul mediu, Slavii năvălitori au fost asimilați pe tot teritoriul românesc, ceea ce constitue „cea mai mare biruință a noastră în mileniul care desparte părăsirea Daciei de apariția primelor formațiuni politice românești", cum afirma în 1941 cel mai mare istoric român în viață, C. C. Giurescu. Asimilarea s'a înfăptuit și în Basarabia, dovadă expansiunea elementului românesc în afara hotarelor tradiționale: în sc. XI, un Viking e ucis de un „Blakumen", adică de un Valah de-al nostru, între Nistru și Nipru (cum a semnalat în 1925 V. Bogrea și a documentat în 1962 E. Lozovan, învățatul de nădejde al exilului nostru, din vechea Lozovna basarabeană); la 1164, Andronic, nepotul împăratului bizantin Manuil Comnenul, a fost prins la hotarele Galiției de către Valahi; în sec. XIII, izvoarele rusești pomenesc de Bolohovenii de la nordul Nistrului, pe cari mulți istorici îi identifică cu Valahii; în veacurile XIV–XV, numărul satelor locuite de Valahi în Galiția e de aproape cinci sute! Deci, pentru ca Românii să roiască spre nordul și răsăritul Țării, înseamnă că elementul băștinaș până la Nistru era românesc. Numai așa se explică intermeierea Moldovei și repedea expansiune a Statului, în trei decenii, până la țărmul Mării Negre: în 1359, Bogdan I n'a putut „descăleca" din Maramureș decât cu maximum câteva mii de Români; pe ceilalți i-a găsit deja statorniciți între Carpați și Nistru, ca plugari și păstori, în sate cu hotare străvechi. Așa a putut Roman I să-și atribue, în hrisovul din 30 Martie 1392, titlul impresionant de „Marele singur stăpânitorul Domn Io Roman Voevod al Țarii Moldovei **de la munți până la țărmul Mării".** Era de altfel fatal ca stăpânitorii cursului superior al Siretului, Prutului și Nistrului să coboare pe aceste ape, spre a le comanda ieșirile la Mare, cum au făcut Mușatinii, bizuiți pe elementul românesc băștinaș. Deși e firesc ca numai o parte din satele unei regiuni să apară în documente, hrisoavele lui Alexandru cel Bun și ale fiilor săi dovedesc așezări străvechi, anterioare întemeierii Statului, și purtând nume specific românești, cum a demonstrat C. C. Giurescu pentru ținutul Lăpușnei (pe când nu era forțat să semneze în „Glasul Pankowului" ...). Cel mai vechi hrisov, din 25 Aprilie 1420, atestă cum Voevodul întărește pe vornicul Oană în „satele Cornești, Miclăușești, Loznova, Săcăreni, Vorniceni, Dumești, Țigănești, Lavrești, Sadova și Homicești", de pe Bâcovăț. Aceste zece sate se mărgineau cu „mânăstirea lui Vărzar" și cu „seliștea lui Tigomir" (poate tatăl lui Basarab întemeietorul); la sfârșit, adaugă Domnul: „Și îi întărim **vechile** hotare, pe unde au umblat **din veac".** – Un al doilea hrisov, din 1426, pomenește de patru sate românești, iar Domnul întărește „hotarul acestor sate cu toate vechile hotare, pe unde au umblat din veac". – Un document din 6 Martie 1443 pomenește de „prisaca lui Vrabie", amintind astfel de mulțimea prisăcilor de pe tot teritoriul românesc, caracteristică observată de anticul Herodot, care a fost uimit de numărul stupilor de pe malul stâng al Dunării.

Dar hrisoavele străbune vorbesc și mai răspicat de drepturile noastre asupra Basarabiei: voi reproduce mai la vale câteva crâmpeie din colecția editată în 1953–1954 în R. P. R. sub titlul „Documente privind istoria României" (seria A: Moldova), care și-a propus să înlocuiască venerabila colecție Hurmuzachi, adaptând-o și „reconsiderând-o". Or, cu toate măsluirile, mutilările și omisiunile la care s'a dedat colectivul condus de (i)responsabilul Mihail Roller de ștearsă aducere aminte, am rămas surprins văzând câte documente compromițătoare au scăpat vigilenței rusești, documente românești în care **Moldova** are ca hotar **Nistrul!** Așa, la 2 Iulie 1439, Ilie Voevod împuternicea din Suceava pe protopopul Iuga și pe fiul său Mihail în termenii următori: „Deci noi, văzând dreapta și credincioasa lor slujbă către noi, i-am miluit cu deosebita noastră și le-am dat **în țara noastră Moldova** satele anume: Buciumenii pe Șumuz, unde este casa lor, și pe Răut, Cozareuții și mai jos, la gura Ohrincei și cu prisăcile și **cu așezarea la Nistru,** orice ascultă de aceste sate. [...] Iar hotarul acestor sate a tuturor, cu toate hotarele lor vechi, pe unde **din veac** au folosit". (**D. I. R.,** A, I, p. 162.)

La 14 Ianuarie 1447, Ștefan cel Mare afirma verde: „Moldova, pe Nistru", în hrisovul următor ((ibid., p. 221): „Din mila lui Dumnezeu, noi Ștefan voevod, Domn al țării Moldovei. Facem cunoscut [...] că această adevărată slugă și boer, pan Șandro spătar, ne-a slujit drept credincios. Deci noi văzând dreapta și credincioasa lui slujbă către noi, l-am miluit cu deosebita noastră milă și i-am dat, în țara noastră, în **Moldova,** satele **pe Nistru,** anume [...] Iar hotarul acestor sate <să fie> cu toate hotarele vechi pe unde din veac au fost." (De fapt, colectivul a scris „dumnezeu" și „domn"; pe de altă parte, suntem îndreptățiți să ne întrebăm: oare „tovarășul" Ștefan cel Mare a dăruit ceea ce nu-i aparținea? Că de nu, „deștefanizarea"-l așteaptă ...)

Ori cum ar fi, la 7 Aprilie 1458 „domnul" Ștefan recidiva: „Din mila lui dumnezeu (sic), noi Ștefan voevod, domn al țării Moldovei [...] întărim biserica mânăstirii de la Bistrița [...] și toate prisăcile mai sus și mai jos de **Nistru,** câte sunt în acel **hotar.** [...] Deasemenea, nimeni să nu îndrăznească să-și facă colibe în hotarul lor, la **Nistru** ..." (Ibid., p. 294.)

La 7 Iulie 1471. sfântul Voevod menționează chiar o „Piatra Roșie" **dincolo** de Nistru, într'un, hrisov incomod pe care, firește, colectivul s'a sârguit să-l declare fals „după limbă" ... Iată fragmentul revelator: „Le-am dat și le-am întărit <lui Aftanasie, fiul lui Gligorașco> ocina lor, din toată vocina lor, satul Poiana, care este **pe râul Nistrului** în ținutul Soroca [...] Iar hotarul acestei ocine a satului Poiana se începe întâi de la râul **Nistrului** [...] Și din sus de Curătura încercată e o piatră de hotar a vocinei Poiana și înainte drept la **Nistru** pe lângă vocina Tarasova și tot înainte până la

La retragerea lor din Chișinău, bolșevicii au dat foc și catedralei. Ca un semn dela Dumnezeu, incendiul n'a cuprins decât o singură turlă și s'a stins apoi dela sine.

Avant de se retirer de la ville, les bolchéviks ont mis le feu à la cathédrale de Chișinău. Signe du ciel: l'incendie a pris seulement une partie de la coupole et s'est éteint de lui-même.

Bei ihrem Abzug aus Kischinew, zündeten die Bolschewiken sogar die Kathedrale an. Ein Zeichen des Himmels! Nur der obere Teil der Kuppel fing an zu brennen und das Feuer ging von selbst wieder aus.

râul Nistrului unde se află piatră de hotar **la malul Nistrului,** despărțire între vocina Poiana Tarasova, al cărei hotar este în fața Pietrii Roșii, care este **dincolo de râul Nistrului,** și apoi tot în sus pe râul Nistrului, până ce se află în hotarul de unde am început." (Ibid., p. 426–427.)

Doi ani mai târziu, Voevodul întărea pe ceașnicul Hanco „în țara noastră, în Moldova" cu satele Vascăuți **„pe Nistru",** și Vasileuți, pe Prut (ib., p. 394).

La 15 Aprilie 1482, întărea pe pan Cozma ușar în satul Cobâlia **„pe Nistru",** „după vechiul hotar, pe unde au folosit din veac (Ibid., II, p. 35). – La 17 Oct. 1483, marele Ștefan întărea pe vornicul Oanică Mușat în seliștea Unchetești, „pe **Nistru,** mai sus de Cuhărești" (Ibid., II, p. 46). – La 6 Aprilie 1488, dăruia seliștea Gromobitna (adică Detunata) așezată „lângă **Nistru**", pe care Voevodul o moștenise „din privilegiul bunicului nostru, Alexandru voevod" (Ibid., II, p. 96). – La 5 Februarie 1495, întărește vânzarea satelor Rizina și Sinașeuți, așezate tot **„pe Nistru",** vândute de Done, fiica Nastei nepoata Mariei „din ocina străbunicului lor pan Negrea" (ibid., II, p. 238). – La 17 Martie 1500, Ștefan cel Mare întărește mânăstirii Neamț „dania și întărirea bunicului nostru Alexandru voevod, un iezer, **pe Nistru,** anume Zahorna, și cu gârla care cade **în Nistru,** și cu prisaca lor" (ibid., II, p. 306). Deci, e vorba de o danie pe Nistru **dinainte** de Alexandru cel Bun!

Mai târziu, Ieremia Movilă întărește, la 27 Martie 1604, vânzarea satului Săcurinții și a seliștei Răspopenți, „pe pârâul Camenița care este în ținutul Hotinului, **pe Nistru**", moștenirea aprodului Lupul Herțea de la bunicul său Matiaș logofăt, care la rândul lui avea întărire „de la Petru voevod cel Bătrân și din ispisoc de întărire ce a avut de la Aron voevod" (ibid., V, p. 133). – La 12 Martie 1601, acelaș voevod întărește câțiva slujitori în „satul la Manovat **pe Nistru,** în ținutul Sorocii" (ibid., V, p. 5). – Tot el, la 12 Iulie 1602, scria: „... Iar acele privilegii și ispisoace au fost pierdute de Pătrașco ureadnic **pe malul Nistrului,** sub cetatea **noastră** a Hotinului, când venise Mihail voevod cu Ungurii și cu multe limbi asupra Domniei mele și asupra țării noastre" (ibid., V, p. 55).

La rândul său, Mihai Viteazul scria Împăratului Austriei, la 23 Mai 1600, în acești termeni: „Duxi exercitum **in Moldaviam,** [...] in ipsis provinciae finibus, **ad fluvium Nester ..."** (Col. Hurmuzachi, XII, p. 1280).

... Așa grăit-au Voevozii. Așa grăi-va Pronia. Am trăit să revedem România cu **â** din **a,** cu **a** din Roma; cu voia Domnului, vom revedea și România cu Basarabia, cu Basarabia și Bucovina de nord, – România Mare a Daciei Traiane.

SINGURĂTATEA ROMÂNEASCĂ

Blândul Domn Pătrașcu, tatăl zmeului Mihai care a întrupat nemângâiatul nostru vis de unitate, scria în 1555 pârgarilor brașoveni:

„Și după aceasta, vă dau de știre d-voastră, pentru cărțile și vorbele ce mi-ați trimes d-voastră prin omul d-voastră Dobre, că toate pe rând și bine le-am înțeles Domnia Mea: întâiu, ca să dăm de știre și Sibienilor despre lucrurile cinstiței Porți, cum v'am dat și d-voastră. Să știți d-voastră ca li-am dat și lor de știre, ca și d-voastră. Apoi m'ați înștiințat pe Domnia Mea că ați trimes d-voastră și la Înălțimea Sa Craiul, să vă dea răspuns; când v'a veni d-voastră răspunsul de la Înălțimea Sa Craiul, d-voastră să vă adunați să faceți sfat; d-voastră sunteți doar oameni înțelepți și cuminți! Și să tocmiți cum vă va fi bine, și d-voastră și nouă; căci d-voastră știți bine cât de mare-i puterea Împăratului și cine poate sta împotriva lui! Căci de vă va birui pe voi și țara d-voastră, nu va mai fi niciun Domn și niciun Craiu acolo, în țara de sine stătătoare a d-voastră, ci vor fi prin toate cetățile Turci și vom peri, noi amândouă aceste țeri creștine. Și să știți d-voastră adevarat că eu credința și frăția ce am legat-o cu d-voastră nu vreau s'o rup cu niciun chip, ci vreau s'o țin până la moartea Domniei Mele. Și mă voiu sârgui a vă sluji cu dreptate d-voastră, cât îmi va sta în putința Domniei Mele. Și nu veți avea d-voastră nicio greutate asupra Domniei Mele, afară doar de ar veni asupra Domniei Mele vreo mare nevoie de silă de la Poartă, ca să vin – Doamne ferește – Domnia Mea cu oaste asupra capului d-voastră. Și, atunci chiar, nu voiu sări nicidecum, până nu voiu vedea Domnia Mea mare foc pe umerii Domniei Mele. Iar, dacă vom vedea mare greutate și foc de spre partea Turcilor, ce va fi să facem atunci, să știți că altfel n'am putut face. D-voastră știți că noi suntem în mâna Turcilor, – dar vă vom da și atunci de știre d-voastră."

Într'o singură pagină este condensat un adevărat breviar de gândire politică românească, ce ar trebui pus sub ochii mahalagiilor planetei cărora le lăsăm libertatea de a fi samsari – dar nu pe pielea noastră – însă nu le îngăduim aroganța de a ne dăscăli în ale vieții istorice. (Iar cutăror parveniți, care se fălesc gălăgios de proaspăta lor înrudire cu Radziwillii, le amintim că marele duce litvan a intrat în familia princiară moldovenească de acum trei secole când și-a luat mireasă pe Maria, fiica lui Vasile-Vodă. Nu știm ce făceau pe atunci străbunii cutărui „clan", ai noștri însă clădeau catedrala „Trei Ierarhi".)

Dar să scrutăm textul lui Pătrașcu-Voevod. Era „în mâna Turcilor" și totuși da de știre lui Hanăș Begnăr și Sibienilor. Nădăjduia în ajutorul Craiului, dar nu se angaja prea mult; în primejdia de moarte în care se afla țara cerea în primul rând prudență ca dela niște „oameni înțelepți și cuminți". Jurământul îl va ține fără numai de va veni vreo „mare nevoie de silă". În filigrana răvașului cresta acel avertisment fatidic – rostit și de ultimul cruciat care a fost Mareșalul Ion Antonescu: „și vom peri, noi, amândouă aceste țări creștine".

Liniște, stăpânire de sine, tristețe dar hotărîre în luptă – acestea sunt coordonatele morale ale acelora care ne-au lăsat cea mai prețioasă din moșteniri: diriguirea atitudinei noastre de azi. Totdeauna am apelat – fără multe iluzii – la ajutorul „creștinătății" – și am fos lăsați singuri în fața păgânilor. Dar sufletul nostru nu s'a otrăvit căci senina conștiință a datoriei împlinite ne-a fost răsplată neîmpărțită. Au bătut cărările Europei solii moldoveni și munteni, repetând iar și iar aceeași jalbă. „Dogii", „craii" și „împărații" de azi nu se poartă altfel decât predecesorii lor. Iar Ioan Țamblac, revenit în somptuoasa sală a lui San Marco, n'ar avea de expus altceva decât concluziile stăpânite după Valea-Albă.

Europa actuală angajează însă în marea încleștare și alte forțe decât cele ale capitalului apatrid, aliat cu purtătorii de pseudonime din toate orizonturile. Către ele se îndreaptă și așteptările noastre – măsurate, lucide, fără trufie ori exasperare. Căci oricum: a fi singur în luptă e dureroasa noastră datină.

STINDARDUL

AL. MATEEVICI

BASARABENILOR

Să știți: de nu veți ridica
Din sânul vostru un Proroc –
În voi viața va seca,
Zadarnic soarta veți ruga,
Căci scoși veți fi atunci din joc
Și-ți rămânea făr'de noroc.
Din chiag de lacrimi, de dureri,
Din trăsnet de mânie sfântă,
Și din nădejdi și sbuciumări,
Din năzuințí și frământări
El trebui facla să-și aprindă
Și-n suflet neamul să cuprindă.
Și-n țara voastră va purcede
Pe drum de spini și chinuire
Cu gloata celor, cari l-or crede;
Și duh aprins de înnoire
Va duce'n propovăduire.
El jalea vechilor câmpii
Numa 'ntr'o lacrimă va strânge,
Din spic, din strugurul de vii
În stropi va scurge ape vii:
Din spic – sudori, din viță – sânge
Se va sorbi și nu-ți mai plânge,
C'atunci sorbiții stropi vor arde
Din țara toată vrăjmășia,
Clevetitori, dușmani de moarte,
Și cei cu limbi în două sparte
Atunci vor căuta frăția
Și lepăda-vor viclenia.
Și toți veți fi un gând ș'un nume,
Și înfrățiți veți făuri
Un viitor mai bun în lume,
Iar El va ști să vă îndrume
Acolo, unde va zări
C'a voastră stea va răsări.
Dar știți: de nu veți ridica
De printre voi pe-acest Proroc, –
În voi viața va seca,
Zadarnic soarta veți ruga,
Căci scoși veți fi atunci din joc
Și-ți rămânea fără noroc.

10 Iulie 1917
Mărășești.

N. IORGA

DATINA POLITICĂ ROMÂNEASCĂ

Da, voiam să facem politica hotărîtă a Creștinătății, și o înțelegeam ca pornire îndrăzneață asupra dușmanului care dăduse jos crucile de pe cupolele cetății împărătești, stăpâna noastră cea mai bătrână. Dar nu eram gata să sărim oricând și oricum asupra vechiului protivnic. nici să primim o legătură cu ochii închiși, supt năframa aurită a speranțelor, cu „desrobitorii", Austriaci ori Ruși. Condiții, neplăcute, împovărătoare, zăbavnice, dar mântuitoare, au pus toți Domnii noștri acelor cari se îmbulziau să ne „scape de tiranie". Mihai Viteazul și Radu Șerban le-au pus lui Rudolf; Matei Basarab și Șerban Cantacuzino, Brâncoveanu, Constantin Cantemir și chiar fiul său Dimitrie, lui Leopold I-iu, lui Ferdinand al II-lea, lui Ioan Sobieski, lui Petru-cel-Mare. „Sfioși" și „perfizi" am știut să rămânem totdeauna când era vorba de însăși viața noastră și de tot viitorul cel aveam înainte.

Astfel niciodată nu pierdeam din vedere lipsurile, suferințele acestei țări. Noi n'am dat lumii priveliștile strălucite, dar cu așa triste urmări, ale unui Mohacs, ale unei Pavia, ale unei Pultava, în care Unguri, Francesi, Suedesi s'au răpezit spre o biruință înșelătoare, dincolo de perdeaua strălucită a căreia se ascundea moartea, robia, desastrul. Poate de aceia, fiind mai puțini decât alte popoare, și la un loc așa de plin de primejdii, ne-am și putut păstra. Cei mai mari și mai puternici Domni ai noștri n'au un singur cuvânt de provocare, de trufie, de siguranță, în mijloacele și în chemarea lor. Îi oprea și umilința impusă de creștinismul răsăritean, dar și firea neamului lor, întrupată în acea tradiție care cu fiecare veac se făcea mai puternică. Ei caută ce poate fi mai nenorocit în viitor, socot forțele lor cât mai puțin și cât mai mult pe ale vrăjmașului. Și astfel nimic nu-i poate uimi, nu-i poate îmbăta de bucurie, nici amorți de durere: **fiecare biruință a fost bine pregătită, fiecare înfrângere prevăzută și ușurată prin această prevedere chiar.**

(Din prefața la: **Scrisori de Domni**, Vălenì, 1925, pp. 154–155.)

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13

P. V. HANEȘ

Alexandru Mateevici

Basarabia a adus României Mari un ținut mănos, o populațiune blajină și primitoare, o tradițiune moldovenească veche și bine păstrată, suflete adânc înțelegătoare de durerile obștești.

Sufletul cel mai ales, dintre toate câte ni le-a adus, este al poetului-preot Al. Mateevici. În mic, el ne înfățișează soarta grea dusă de toți Basarabenii sub stăpânirea rusească. Într'o poezie a lui ne spune:

În Bugeac, la Căușeni
Dorm strămoșii moldoveni.

Se simția atras prin atâtea generații de neamul lui moldovenesc. În Căușeni, orășel lângă Tighina, se născuse mamă-sa, din familia Neaga. Bunelul după mamă fusese protopop în Căușeni.

Poetul s'a născut într'un sat vecin cu Căușenii, în Cainar, unde tată-său, Mihail Mateevici, era preot. Primele învățături le-a luat în satul Zaim, unde fusese mutat părintele său; după moartea acestuia (1906), le-a continuat la Chișinău. Aici a făcut seminarul inferior sau școala duhovnicească până la 1902 și seminarul superior până la 1910, când a fost trimes bursier la Academia teologică din Chiev, pe care a sfârșit-o în 1914.

Tot învățământul fusese rusesc, iar Mateevici era Moldovean. Într'una s'a resimțit de nepotrivirea aceasta dintre suflet și haină; și cu atât se resimția mai mult, cu cât sufletul se desvolta. În seminarul superior, nepotrivirea o cunoșteau toți dimprejurul lui; iar el nici nu-și mai da silința s'o ascundă. Nu-și mai zicea între prieteni Mateevici, ci Mateescu, preferând forma românească a numelui, și scria poezii românești, studii românești, predici românești. La cel dintâi prilej le-a și dat publicității.

Când a venit războiul din 1914 și Rusia a intrat în luptă, el a trebuit să ia parte ca preot militar. Și când a intrat în războì și România, el a cerut să fie trecut pe frontul român. Astfel a ajuns tocmai pe frontul dela Mărășești.

În acest sbucium al lui între tendința-i românească și între nota rusească a culturii pe care o primise, vedem imaginea Basarabiei însăși.

Activitatea lui literară se resimte de aceleași frământări. Traduce și adaptează predici din rusește, dar scrie și mici articole despre obiceiurile moldovenești. Traduce din poeții ruși, dar scrie și bucăți originale, care se resimt de mireasma Basarabiei.

În cea mai mare parte a activității sale, Mateevici este firește Basarabean. Totuși legăturile lui sufletești cu vechiul regat se resimt. El a învățat să scrie și să citească românește pe revista „Albina: din vechiul regat, care venia și tatălui său. El a cunoscut mișcarea literară de dincoace de Prut prin revistele și cărțile aduse de numeroși Basarabeni cari țineau să păstreze legătura cu trunchiul culturii românești. În poeziile lui întâlnim urme din Gr. Alexandrescu, Eminescu, Coșbuc. Apropierea se resimte într'o măsură și mai mare după ce el face personal cunoștință cu vechiul regat pe vremea războiului.

(Din prefața la: **Poezii**, București, 1926)

Eugen Ionesco, agitator pemerist

„Viața Romînească" revista scriitorilor pe linie și pe brânci, no. 1 ianuarie 1965, anunța publicarea unor „articole scrise **special** pentru V. R.: **eugen ionesco și roger garaudy**" (sic, cu minuscule ca la „Caete de dor"). Roger Garaudy, amicul lui Eugen Ionesco, este membru al biroului politic al partidului comunist francez și director al revistei „Les Cahiers du communisme", organ oficial al aceluiaș partid, având misiunea să prelucreze formulările doctrinare și să traseze linia partidului.

În numărul următor, adică în no. 2 februarie 1965, „Viața Romînească" anunța un alt articol: Al. Tudorică, **Eugen Ionescu, critic literar** (1930–1937), publicând totdeodată (pp. 142–143) un **„Omagiu de Eugen Ionescu"**, autorul semnând de data aceasta cu u.

Cităm:

„Odată cu moartea lui Tudor Vianu și a lui Mihail Ralea o parte din propria mea viață pogoară în mormînt. Incă nu m-am obișnuit cu ideea că ei nu mai există.

Tudor Vianu și Mihail Ralea aveau vocația prieteniei, prietenie mai presus de orișice. Printr-asta, ei erau adevărați umaniști, prieteni iar nu dușmani ai omului.

Au trecut mai mult de treizeci de ani de cînd, inscris fiind de o săptămînă la facultatea de litere, am văzut și ascultat întiia oară pe Tudor Vianu vorbind despre Vasile Alexandri, în sala Odobescu supraîncărcată de studenți. De la început am fost uimit de limpiditatea de gîndire, de precizia expunerii, de marea erudiție a tînărului profesor universitar.

Am avut pe urmă ocazia să-l cunosc mai de aproape: luciditatea, forța lui intelectuală mă uimeau.

Pe vremea aceea, **sofiștii** rătăceau mințile tineretului. O întîlnire cu Tudor Vianu restabilea adevărul zdruncinat.

Cînd T. V. a venit la Paris, în 1937, la un congres internațional de **filozofie**, a făcut impresie extraordinară, **cunoștea Kant** mai bine decît cel mai de seamă kantian de pe vremea aceea (V. Basch), **Marx** mai bine decît marxiștii specializați, **Thomas din Aquino** mai bine decît thomiștii.

Pe Mihail Ralea l-am cunoscut personal puțin înainte **de plecarea mea la Paris**, cînd mi-a făcut cinstea să-mi ceară să colaborez la „Viața Romînească" al cărei director era. Dar îl admiram dinainte, ca sociolog, eseist, filozof, critic, economist. Era strălucit, **multiplu.**

Imprejurări catastrofice m-au reținut departe, timp de ani și ani, departe de Vianu și Ralea; dar gîndul meu nu i-a părăsit niciodată. Cînd după război, i-am putut revedea în trecerile lor prin Paris, a fost pentru mine o bucurie de necrezut și semnul că, poate, nu ne pierdem; că poate pînă la urmă, totul este cîștigat, totul se regăsește, nimic nu este zadarnic, fiecare suferință e o piatră necesară pentru clădirea casei omului care se va ridica deasupra furtunii istoriei.

Astea credeau și ei, desigur, asta făcea parte din crezul lor de umaniști.

Iată nădejdea ultimă: în vîrtejul haotic al lumii, un rost există, în adîncime, un punct de reper neclintit, o cale, o justificare. La capătul dramei, al zvîrcolirii universale, dincolo de frămîntările urii, pasiunilor oarbe, nebuniei, spaimei, va străluci o pace, va fi o dragoste clarvăzătoare, o omenire împlinită care nu se va uri pe ea însăși, o lume cu oameni reîmprietenițí, în care puterile opuse nu se vor mai sfîșia ci se vor echilibra și întregi.

Această nădejde este floarea mormintelor lui Tudor Vianu, al lui Mihai Ralea și ale atitor și atitor alte morminte.

Paris 30. XI. 1964."

O primă observație! O fi el, Eugen Ionesco, valoare universală (pentru internaționala stângiștilor), dar de scris în limba română nu prea știe să scrie. Nu ne referim bineînțeles la ortografia reperistă de care se folosește, ci la greșelile de sintaxă și la alte greșeli, prea numeroase în această ditirambică compoziție.

Spune Ionesco „cunoștea Kant, cunoștea Marx ...", în loc de cunoștea **pe** Kant, cunoștea **pe** Marx... Este greșit să se spună „frămîntările urii, pasiunilor oarbe" etc. Corect este: frămîntările urii, **ale** pasiunilor oarbe... În fraza dela urmă, a scrântit-o rău de tot, făcând greșit acordul. Nu se spune **„floarea mormintelor lui** T. V., al lui Mihai Ralea", ci floarea **mormântului** lui Tudor Vianu și a lui Mihai Ralea...

„**Pe** M. R. l-am cunoscut personal puțin înainte **de plecarea mea la Paris...**" Când a plecat la Paris? În ce calitate și de cine a fost trimis? După câte știm, a fost expediat de Ică Antonescu, în 1942, odată cu alți învârtiți, **în calitate de atașat cultural cl. II. pe lângă guvernul dela Vichy.**

Când afirmă că Ralea era **multiplu**, Eugen Ionesco are totuși dreptate. Democrat la întrunirile electorale, teoretician marxist la reuniunile dela „Bolta rece", „Pavilion" și alte cârciumi din Iași, Ralea știa însă să bată pasul de paradă, chiar și prin bâltoace, când defila prin fața lui Carol II, îmbrăcat în livreaua regalului partid ferenist și împodobit cu marele cordon al ordinului „Vulturul german".

Ion ROȘIORU

ALTĂ TARABĂ DE COLABORARE

Printre cei prezenți la „meetingul de doliu" dela căpătâiul lui Dej se număra și șeful comuniștilor grec Manolis Glezos. Ar fi un ingrat dacă nu se va fi gândit cu recunoștință la apărătorul său, **Eugène Aroneanu**, căruia îi datora de fapt prilejul acestei reculegeri. Javra stângistă, care a cheltuit nespusă energie pentru fundamentarea juridică a „culpabilității colective a poporului german" – principiu care nu vedem dece nu l-am aplica Muscalilor – s'a remarcat în deosebi prin transformarea postului român dela Radio-Paris dintr'o tribună de luptă într'o tarabă de colaborare.

Trebue să amintim, spre onoarea lor, că profesorii N. I. Herescu și Marcel Fortaine au încetat orice contribuție la zisul microfon în momentul metamorfozei.

„... SĂ NU CLINTEASCĂ DANIA NOASTRĂ."

† Din mila lui Dumnezeu, noi Alexandru voevod, domn al țării Moldovei. Facem cunoscut cu această carte a noastră tuturor celor ce o vor auzi citindu-se, că această adevărată slugă și credincios boier, pan Vena vornic, a slujit mai înainte sfântrăposaților noștri înaintași cu dreaptă și credincioasă slujbă. Deci noi, văzând dreapta și credincioasa lui slujbă către noi, l-am miluit cu deosebita noastră milă și i-am dat în țara noastră în Moldova satele anume: Corneștii și Miclăușeșii și Loznova și Săcărenii și Dvornicenii și Dumneștii și Tinaștii și Lavreștii și Sadova și Homiceștii. Toate acestea să-i fie dela noi uric cu tot venitul lor, lui și copiilor lui și nepoților lui și strănepoților lui și răstrănepoților lui și întregului lui neam, cine se va alege cel mai de aproape neclintit niciodată, în vecii vecilor.

Iar hotarul acestor sate care sunt pe Bâcovăț, începând dela mănăstirea lui Vărzar, pe deasupra prisăcii lui Acibco pe vârful Gorodiștei, la vârful Lozovei, la podul lui Gârlanici, dela Fântâna Mare, pe deasupra la Poiana Târnovului, dela Poiana lui Chriprian, morile lui la Bâcovăț, din lunca cea mică și către Poroseci și dela Poroseci la gura Pitușcăi, la seliștea lui Tigomir, iar dela Seliștea Tigomir pe deasupra Homiceștilor și pe la obârșia Sadovei și dela obârșia Sadovei, la gura Conelii, iar dela gura Conelii pe deasupra, la mănăstirea lui Vărzar.

Și în acest hotar să-și întemeieze prisăci, câte va putea să întemeieze. Și îi întărim hotarele vechi, pe unde au folosit din veac.

Iar la aceasta este credința domniei noastre, a mai sus scrisului Alexandru voevod și credința iubitului fiu al domniei mele Iliaș voevod și credința tuturor copiilor noștri și credința boierilor noștri: credința panului Mihail și a copiilor lui, credința panului Grinco și a copiilor lui, credința panului Dragoș și a copiilor lui, credința panului Giurgiu staroste și a copiilor lui, credința panului Stan vistier, credința panului Ivan Detco, credința panului Ivan Opriș, credința panului Domoncuș stolnic, credința panului Sendre și a copiilor lui, credința panului Negrea, credința panului Iliaș, credința panului Vâlcea, credința panului Mândricicu, credința panului Dan ceașnic, credința panului Nesteac și a copiilor lui, credința panului Stoian Procelnic, credința panului Ciurbă și credința tuturor boierilor moldoveni, mari și mici.

Iar după viața noastră, pe cine Dumnezeu il va alege domn în țara noastră, Moldova sau din copiii noștri sau din neamul nostru sau oricine, acela să nu clintească dania noastră, ci să-i întărească, și să-i împuternicească, pentrucă i-am dat pentru dreaptă și credincioasă slujbă a tătălui său și pentru slujba lui.

Și pentru mai mare întărire a tuturor celor mai sus scrise am poruncit slugii noastre, credinciosului pan Isaia logofăt, să scrie și să atârne pecetea noastră, la această carte a noastră.

La Suceava, în anul 6928 (1420), Aprilie 25 zile.

(VENELIN, **Vlaxo-bolg. gramoty**, pp. 60–62. copie slavă: Acad. RPR. ms. 5231, f. 139–141. Acad. RPR. **Documente privind istoria României.** A. Moldova, Buc. 1954, vol. I, doc. no. 48, pp. 41–42.)

REDACȚIONALE

În numărul acesta, acordând prioritate articolelor și problemelor în legătură cu Basarabia, suntem nevoiți să amânăm pentru altă dată publicarea unor articole cu caracter cultural, precum și a recenziilor, a corespondențelor și a informațiilor din exil. Cei în cauză sunt rugați să ne ierte.

ADMINISTRATIVE

În ultimul timp, un număr din ce în ce mai mare de compatrioți au ajutat ziarul trimițând contribuții bănești la contul nostru de bancă. Sprijinitorii, vechi și noi, sunt rugați să primească mulțumirile noastre recunoscătoare, odată cu asigurarea că ziarul va continua să apară, întâmplă-se orice și în ciuda ridicării cheltuielilor de imprimare și de expediție. În mod gratuit nu mai putem însă trimite ziarul nimănui. De aci înainte, ziarul nu va mai fi trimis acelora care-l citesc fără să-l plătească. Pentru urmași, vom ține însă evidența lor.

ION V. EMILIAN

TRECEREA NISTRULUI

17 iulie 1941

În coloană de plotoane, când la pas și când la trap, mărșăluim prin praf, lăsând în urma noastră Dealul lui Nichita și o pădurice al cărei nume nu este însemnat pe hartă. De o săptămână suntem împinși de colo până colo, ca niște figurine, fără să știm pentru ce anume, la anumită oră, trebue să fim în cutare loc. Despre mersul general al operațiilor, șefii mai mărunți și luptătorii de rând nu prea știu niciodată mai nimic... Cu excepția Târgului Secureni, în părțile acestea rezistența inamicului a încetat. Soldații sovietici, rătăciți de unitățile lor și pe care patrulele noastre îi scot din porumbiști și din viroage, se predau fără să lupte.

Obosiți din cale-afară nu suntem, dar tare-am vrea să intrăm într'o casă de om, să ne putem spăla cum trebue, și să ne putem odihni într'un pat, barem pentru câteva ceasuri, sub un acoperiș... Până acum, am dormit tot prin miriști și prin gloduri, bătuți de ploaie în obraz... La drept vorbind, dacă ne preocupă asemenea lucruri, vinovați sunt bucătarii care ne-au adus astăzi dimineață, odată cu ceaiul, o veste pe care o aflaseră, la rândul lor, dela Caporalul Firică, artelnicul escadronului[1]). Artelnicii sunt oameni totdeauna bine informați, cu relații la eșalonul superior și cu posibilitatea de a judeca situația după importanța rațiilor suplimentare pe care urmează să le împartă ostașilor. Firică a primit, pentru noi, țigări de lux și câte o sticlă de rachiu pentru fiecare grupă. Bunătățile acestea nu vor fi însă distribuite decât astăseară, când vom intra „în cantonament". Ni se va cere deci un efort mai mare. Pentru treaba asta a primit Firică țigările și rachiul. Inainte de a fi trimiși în foc, vom fi lăsați însă să ne odihnim, într'un cantonament ca lumea. N'avem timp și nici nu vrem să ne gândim la ce va fi **după** odihnă. Asta o vom face mâine. Deocamdată gândul nostru este doar la cantonament... Oamenii sunt mulțumiți! La prima haltă și-au curățat uniformele și cizmele de noroiul uscat și au înfipt din nou stegulețele tricolore în ciochinările[2]) dela coburi... Ar fi vrut ei chiar să se spele, dar n'au avut cu ce. În partea locului, fântâni nu prea se găsesc. Resemnați, cu fața albită de praf și cu buzele arse de sete, călărașii aceștia din Romanați și din Teleorman stau totuși drept în șea, negârboviți, cu coatele apropiate de trup, cu călcâiul apăsat în scară, ținând dârlogii deasupra greabănului, așa cum au învățat la călăria „în repriză", în manejul căzărmii dela Caracal...

Trap! Plotonul din față dispare învăluit într'un nor de praf. Din când în când distingem doar crupa ultimului cal care-și bălăbănește ritmic coada.

Soarele coboară încet-încet. Lăsăm în urma noastră un iaz, pe dreapta drumului având acum livezi și șiruri de răchită.

Pas! Cu grupele mai apropiate și în ținută oarecum marțială, mai țanțoși în șea, intrăm în Hodorăuți, sat încins într'un brâu de dealuri, cu gospodării frumoase, cu nuci bătrâni și cu mulțime de copii care ne primesc cu flori și strigă necontenit „Trăiască România!" Pe prispa unei case, o femeie își șterge lacrimile cu colțul unui ștergar pe care ar vrea să-l fluture ca pe un steag... În dreptul unei porți drapată în scoarțe, un moșneag, luând poziție de drepți, duce palma la frunte. Lângă el, o fetișcană ne salută cu brațul ridicat...

Stai-iii! Plotonul din față descalecă. Prin imitație și fără a aștepta alt ordin, descalecăm și noi. După câteva minute, Caporalul Tufiș, agent al grupului de comandă, ne aduce vestea cea mare: se dau șeile jos de pe cai, cantonăm aci în sat, fiecare ploton în sectorul în care se află acum... Firică avusese deci dreptate.

Cu toată grupa lui Raicea și cu cei trei agenți ai mei, Mazilu, Vărzaru și Garbis, fără alegere și fără ezitare, intru în prima curte. Am avut noroc! Gospodarul, care și-a îmbrăcat portul de sarbătoare, este fruntaș al satului. Are o fată frumușică, doi băeți chipeși și o nevastă foarte vorbăreață. După salut și binețe, sunt poftit în casa sclipitoare de curățenie, cu miros plăcut de busuioc, de gutui și de frunză de nuc. La loc de cinste, în ramă poleită, străjuiește chipul lui Ionel Brătianu, încadrat de chipul lui Constantin Stere și de acel al lui A. C. Cuza. Așà au socotit gazdele că este mai bine! Omul ar vrea să spună ceva, dar nevasta îi taie repede vorba și fără să-i mai dea răgaz să intervină, povestește timp de o jumătate de oră tot șirul întâmplărilor din ultimul an. În felul acesta aflu că Rușii n'au prea avut timp să se amestece în viața satului. Nici gospodărie colectivă n'au făcut. Doar unul din învățători, de zece zile dispărut din sat, distribuise literatură comunistă și încercase să formeze un grup de „pionieri" și unul de „komsomolți". În retragerea lor, trupele sovietice au ocolit Hodorăuții, fruntașii satului scăpând astfel de arestare. Din Ocnița și din Lipnic au fost în schimb ridicați aproape toți bărbații valizi.

După ce termină de povestit, femeia își chiamă fata și împreună cu ea pleacă să pregătească cina pentru musafirii îmbrăcați în haină soldățească, șaptesprezece la număr... Intre timp, mă spăl, mă bărbieresc și-mi schimb, în sfârșit, cămașa. Ma duc apoi să văd ce fac celelalte grupe. Peste tot, oamenii au fost primiți cu dragoste și sunt acum ospătați cu dărnicie.

Bușumați și adăpați, bunii noștri tovarăși, caii, cu boturile adânc vârîte în trăistile de cânepă, ronțăiesc cu zgomot un dublu tain de grăunțe. Prin flanc câte unul, cu carabinele în cumpănire și'n zornăit de pinteni, prima patrulă pornește pe ulița satului... Plouă încetișor, ploaie măruntă care te îmbie la somn...

Am terminat mica mea inspecție; este deci timpul să mă duc și eu la culcare. Până la casa gospodarului meu sunt doar câțiva pași. Trec drumul, dar când să deschid poarta, vocea lui Tufiș spintecă tăcerea nopții: „Don' Locotenent! Plecăm! Plotoanele se'ncolonează în ordine normală, pe șoseaua spre Volcineț-Lipnic. Trecem Nistrul!"

În cel mult zece minute, oamenii se echipează, sunt puse șeile și răsună comenzile sergenților: „Ieși caii-afară!"

Incălecăm, ne'ncolonăm și pornim în trap întins spre marginea de răsărit a satului. Și tot în trap întins străbatem o pădure bătrână cu nume evocator, Pădurea Spătarului. O fi oare pădurea asta „Dumbrava dela Lipinți", adică dela Lipnic, pomenită de cronicele moldovene? Se prea poate!... Plouă binișor, apoi cu găleata. După câteva rafale, ploaia încetează. Efectul ei a fost oarecum binefăcător. Tuturor le-a pierit somnul. Când coborîm panta la pas, nimeni nu mai adoarme pe cal...

După un alt timp de trap, ajungem la Volcineț, sat mare cu încrucișări de drumuri. Depășim coloane de infanteriști, o baterie de artilerie și tanchetele brigăzii noastre. Urcăm un deal, coborîm, lăsăm în dreapta noastră o plantație de salcâmi, traversăm o cale ferată în apropiere de un canton, depășim alte coloane de infanteriști și intrăm în Lipnic, așezare mai mare, cu înfățișare de orășel. Piața din fața bisericii este plină de căruțe și de vite; parcă ar fi ajun de zi de târg. De sub coviltirul unei căruțe, apare un cap de femeie. Iscoditor cum îi este firea, Sergentul Raicea o întreabă: „De unde sunteți?" Femeia răspunde: „Din Verejeni. Ne-or bătut ieri Rușii cu tunurile lor, de dincolo de Nistru. O ghiulè mare de-a lor o cădzut chiar lângă biserică ș'o ucis mai mulți ofițeri de-ai noștri. Unul din ei avea rang mare di tăt..." A mai spus ceva femeia, dar n'am mai auzit. Plotonul Sublocotenentului Barbu, care se afla în capul coloanei, cotise tocmai la stânga, pe o ultiță cu case mai rare. Cotim și noi și după câteva sute de metri, oprim. Descălecarea! Din om în om, se transmite un ordin. Așa aflăm că trecerea Nistrului nu se va face, cel puțin în ce ne privește, în noaptea asta. Slăbim chingile, ridicăm scările și intrăm cu caii prin curți. Șeile nu se dau jos, așa-i ordinul. Bieții cai!...

După cum i-a fost fiecăruia norocul, soldații aștern foile de cort pe unde pot și încearcă să doarmă cu capul pe sacul de merinde, cu casca trasă peste ochi... Eu, mă lungesc pe prispa unei case. Mazilu îmi pune sub cap un braț de fân. Pe cer, în tălăzuiri uriașe un nor alungă pe celălalt. Dinspre Nistru, se-aud mereu bubuituri înfundate. Nu-s tunete, ci cântecul gurilor de foc...

18 iulie 1941

Zi frumoasă, senină și fără amenințări de ploaie. Primesc ordinul să fiu la ora 10 la biserica pe lângă care am trecut astă-noapte, pentru a lua parte la înmormântarea unor camarazi căzuți în ajun. După câte-mi spune Maiorul Martinescu, comandantul divizionului nostru[3]), se știe doar că printre cei morți este și Maiorul Albu Emil din Regimentul 3 Călărași. Așa-i războiul! Vestea morții lui Albu mă turbură totuși în adâncul sufletului. Boer adevărat ,aparținând uneia dintre cele mai vechi familii din Moldova, soldat din cap până'n picioare, călăreț intrepid și cavaler desăvârșit, Maiorul Albu avusese însă o serie de decepții în oștire și, dacă nu izbucnea războiul, cariera lui militară ar fi fost încheiată. Sublocotenent în 1917, el luptase la Oituz și participase apoi la operațiile împotriva bandelor bolșevice, în Basarabia și la Tisa, distingându-se pretutindeni. După ce s'au terminat ostilitățile, când trupele au reintrat în căzărmi, Albu s'a simțit probabil prost în cadrul strâmt al unei garnizoane de provincie. Prea bun camarad față de subalterni și prea blând față de soldați, s'a izbit de un șef rigid și tipicar care a găsit de cuviință să-i treacă o notă rea la memoriu[4]). Cum în armată o notă rea cântărește mai greu decât zece bune, caracterizarea aceasta i-a fost fatală. Notele pe care le dau șefii ierarhici în timp de pace nu obțin însă totdeauna omologarea pe câmpul de luptă. În fața unei situații reale, cu moartea în față, mulți teoreticieni, cunoscători ai regulamentului până în ultima lui literă și aspiranți la generălie, își pierd capul, nu sunt în stare să ia o hotărîre, produc panică și-și duc la pieire propriile lor unități. Acum zece zile, în cursul atacului dela Hotin, mi-a fost dat să văd un asemenea „model de ofițer" rupând-o de fugă și lăsându-și trupa în plata Domnului... Cu Albu s'a întâmplat însă contrariul. Incepând cu acțiunea dela Cerepcăuți ofițerul acesta notat rău și care urma să fie scos la pensie cu gradul de maior nu arătase numai un permanent dispreț de moarte, ci dovedise calități de șef excepțional. Soldații îl urmau orbește. Iată-l acum mort, la mai puțin de-o lună de când am intrat în campanie, fără să fi avut satisfacția unei recunoașteri oficiale a meritelor și a capacității sale de comandant[5]). Amar destin!...

Muncit de gânduri, căutând să aflu prin deducție cine ar mai putea fi printre morții de astăzi, mă îndrept spre biserică. Mă ajunge din urmă Sublocotenentul Angelescu Corneliu, fiul fostului rector al Academiei Comerciale din București, care a fost și el desemnat să participe la trista paradă.

(Continuare în numărul viitor.)

[1]) Artelnic = Ostaș, de cele mai multe ori un caporal, însărcinat cu primirea și împărțirea hranei într'o subunitate (companie, escadron sau baterie).

[2]) Ciochinare = Curelușă, cu ajutorul căreia se poate prinde de șea orice accesoriu sau armă.

[3]) Subîmpărțire a regimentului de cavalerie care cuprinde 2, uneori 3 escadroane.

[4]) Dosar personal al ofițerului cuprinzând datele sale biografice, precum și notările periodice ale șefilor ierarhici.

[5]) Ulterior, Maiorul Albu Emil a fost decorat „post mortem" cu ordinul „Mihai Viteazul" și avansat, tot „post mortem", la gradul de Lt. Colonel.

Cronica neconformistului

Tapajul pe care îl face presa te tiraj în jurul isprăvilor tehnice ale Sovieticilor, nu e întotdeauna în raport direct cu importanța lor.

Se întamplă uneori ca succese mediocre să fie prezentate opiniei publice mondiale drept scorniri fabuloase, în timp ce performanțele Americanilor sunt trecute la rubrica faptelor diverse. Bolșevicii sunt menținuți, astfel, la avangarda progresului și nu cunosc – în presă – niciodată eșecuri. I-adevărat că ei nu anunță experiențele decât după ce au fost făcute. Procedeul prezintă, din punct de vedere propagandistic, avantaje incontestabile; dar, în măsura în care oamenii gândesc și cu capul, și anumite inconveniente. S'ar putea deduce, de exemplu, că experiențele nereușite sunt trecute sub tăcere...

Unii susțin, chiar, că Rusia sovietică deține monopolul unei invenții involuntare, ultraprogresistă și ultrasecretă: coșciugul sburător.

*

În toate domeniile – dela cultivarea morcovilor la călătoriile interspațiale –, Rusia e la avangardă. Succesele în domeniul agricol sunt acum de notorietate publică. Cine-ar fi putut imagina, acum zece ani, că se poate semăna în Siberia și recolta în America, Anglia, Franța?...

*

Așa stând lucrurile, putem fi siguri că atunci când Americanii vor pune piciorul pe Lună, nu vor fi primi veniți. Ei vor avea neplăcuta surpiză să constate acolo prezența „avangărzilor proletare" – sub formă de ciolane risipite sau în pulbere fină. Nu le va mai rămâne decât jalnica consolare de a fi primii care se vor întoarce.

*

Majoritatea observatorilor, subtili, sunt convinși că Americanii nu intensifică acțiunile militare în Vietnam decât pentru a putea părăsi „onorabil" continentul asiatic.

Ne inițiați în asemenea subtilități și chichițe politice, noi credem că Americanii nu se mai pot retrage. Vietnamul se găsește la limita de siguranța a Statelor-Unite. Părăsirea lui ar însemna acceptare conștientă a încercuirii comuniste și precipitarea celui de-al treilea război mondial în condițiuni dezastruoase.

*

Ne găsim, cu siguranță, la un punct de cotitură hotărâtoare. Cel puțin acum, refugiații români ar trebui să acorde mai multă atenție anumitor evenimente pe care, din comoditate sau interes, le-au desconsiderat sau le-au interpretat anapoda. Apropierea Parisului de Moscova, concomitent cu „distanțarea" sateliților, manevra de izolare a Germaniei și blocarea politică a unității europene, să fie numai incidente minore ale unui anumit „realism politic"?...

*

Să admitem – ceea ce nu e deloc imposibil – că blocul comunist s'a hotărât să desăvârșească cucerirea Asiei, potrivit concepției leniniste și în perfectă conformitate cu aceasta. Ce măsuri preliminare impune principiul libertății de acțiune? Asigurarea spatelui și izolarea inamicului principal. Ar fi bine și, poate, util să se interpreteze diferitele „distanțări" și „realisme politice" și în această perspectivă. Asta presupune însă cunoașterea strategiei comuniste și nu cred că există mulți critici politico-militari în refugiu care l-au cetit pe Lenin...

*

Recomandăm celor care făceau recent apologia „realismului politic" să se recitească. Fără teamă. Nu ei s'au înșelat – ei nu se pot înșela – evenimetele au luat-o razna.

*

Paradoxul „coexistenții pașnice": Americanii apără cu înverșunare, contra invaziei comuniste, popoare pentru care comunismul nu e total lipsit de un anumit fel de atracție și abandonează comunismului popoare funciar anti-comuniste.

Concluzia: Fiindcă nu vor să sprijine lupta popoarelor europene sacrificate la Yalta de un președinte al lor – paralitic – sunt obligați să sângereze ei înșiși în Asia.

*

Decizia ciocnirii dintre lumea liberă și comunism va fi obținută în Europa.

C. POROINEANU

„Neamurile auziră țipătul chinuirei tale; pământul se mișcă. Dumnezeu numai să nu-l fi auzit?... Răsbunătorul prevestit nu s'a născut oare?"

CANTAREA ROMANIEI

Basarabia: o problemă în suspensie

de Alexandru ŞUGA

Basarabia (nume nepotrivit dat ţinutului dintre Prut şi Nistru) este din nou în discuţie. Pînă în 1812 nu ştia nimeni că există un astfel de ţinut care poartă un astfel de nume. La sfîrşitul războiului ruso-turc din 1806–1812, Rusia a reuşit prin excrocherie şi prin cumpărarea delegaţilor turci, plătind bani peşin şi făcînd cadouri, să anexeze jumătate din Moldova. Pentru a nu se confunda cu restul Moldovei şi pentru a putea rupe legăturile istorice cu pămîntul din care fusese smulsă, au botezat ţinutul răpit cu alt nume; Basarabia.

De atunci şi pînă astăzi Basarabia a fost şi este mereu în discuţie. N-a lipsit nici un prilej, ori de cîte ori s-au întîlnit mai marii zilei, ca să nu se fi vorbit despre Basarabia. Românii liberi au pus totdeauna problema Basarabiei în discuţie. Ei au protestat la Viena (în 1815), au fost prezenţi la Paris în 1856, au fost prezenţi la Berlin în 1878 şi nu s-au lăsat mai prejos nici la Paris, nici în 1918 şi nici în 1947.

In plus, Basarabia a fost obiectul multor tratate şi înţelegeri secrete. Napoleon şi Alexandru (ţarul Rusiei) s-au înţeles asupra Basarabiei în tratatele secrete de la Tilsit (1807) şi Erfurt (1808). In timpul celui de al doilea război mondial, după ce fusese obiectul unui târg ruşinos, Basarabia a avut un apărător în persoana lui Churchill, care în multe ocazii a cerut dreptul de autodeterminare al românilor din Basarabia. Aceclaş Churchill nu s-a sfiit însă să vîndă în conferinţele secrete popoare în procente.

Imediat după anexarea Basarabiei de către Uniunea Sovietică, în anul 1940 s-a continuat cu manoperele începute de fostul împeriu ţarist. Uniunea Sovietică a schimbat numele Basarabiei în Moldova, ridicînd-o la rangul unei republici Sovietice Socialiste. Numele de Moldova i-a fost dat pentru a produce confuzie între provincia română Moldova şi aşa numita Republică Socialistă Sovietică. Sub titlul „Moldova grădina Uniunii Sovietice" a apărut la Paris o broşură al cărei autor ar fi A. Diorditsa (A. Ghiorghiţă?) scoasă în cadrul unei serii de documentări asupra Uniunii Sovietice. (Une documentation complete sur l'URSS supplement a „Etudes Soviétiques" Nr. 147) care se împarte gratis la cerere. Printre alte falsuri şi înterpretări eronate se publică la pagina 25 o fotografie, din care reese clar intenţia de a falsifica şi de a duce în eroare publicul neştiutor. Sub fotografie se poate citi „Plute coborînd la vale pe un torent subcarpatin din regiunea subcarpatică a Moldovei". Plutele şi rîul despre care este vorba, nu se găseşte în „Moldova, grădina Uniunii Sovietice", ci în provincia Moldova (este vorba de Bistriţa), care face parte din „colonia sovietică" ce poartă numele pretenţios de „Republica Populară Romînă". Cine dintre cititorii documentaţiei sovietice poate descoperi falsul?

Noi, cei care sîntem liberi, avem datoria de a urmări şi descoperi falsificările istorice de a le nota şi de a le înfiera.

Cel care şi-a închipuit că după semnarea tratatului de pace de la Paris din anul 1947, tratat prin care Uniunea Sovietică a primit aprobarea statelor din vest de a anexa Basarabia în imperiul denumit de Karl Marx „Inchisoarea popoarelor", problema Basarabiei va fi lichidată, s-a înşelat amarnic. Ea continuă!

Deşi la Bucureşti nu s-a scris nimic despre Basarabia, deşi anumite lucrări ale aşa numitei „comsiii istorice" evită cu măestrie să discute problemele în care Rusia, respectiv Uniunea Sovietică ar apare în lumină rea (dorinţe de cotropire, de amestec în afacerile interne, de şantaj şi de excrocherie) problema Basarabiei este totuşi prezentă.

Din cauza acestei conspiraţii a tăcerii s-a creiat: „Mitul Basarabiei". Deşi toată lumea ştie despre jafurile sovietice, de crimele săvîrşite, nimeni n-are curajul să vorbească; însă toată lumea se gîndeşte la ele. Aceste gînduri pun pe conducătorii de azi din Bucureşti în grea încurcătură. Nu sînt oare ei cei dintîi cari cunosc mai bine jafurile economice făcute de Uniunea Sovietică, faţă de poporul român? Işi poate închipui cineva că în această situaţie şi-ar fi riscat viaţa pentru binele şi dreptatea poporului român Ana Pauker, Chişinewski, Bodnăraş sau Gaston Marin?

Cu toate acestea, fostul dictator din Moscova, Nikita Hruşciov, a exploadat odată la Berlin, strigînd în faţa celor prezenţi că „Românii nu s-au împăcat cu pierderea Basarabiei". Mare trebuie să fie povara Uniunii Sovietice, datorită anexării nedrepte a acestui teritoriu locuit de români!

Presa internaţională a reluat anul trecut discuţiile asupra Basarabiei. Fantezia ziariştilor a început să lucreze. Ştiri mai mult sau mai puţin verosimile au făcut cap de afiş. Un mare aport la aceste discuţii l-a adus articolul din Viaţa Economică din 12 iunie 1964, în care se înfierea planul profesorului din Moscova, Valev, care preconiza împărţirea României în regiuni administrative economice.

Pe de altă parte organele comuniste moscovite au fost foarte active anul trecut în Basarabia. Cu ocazia împlinirii a 40 de ani dela înfiinţarea „Regiunei Autonome Moldova", au avut loc la Chişinău, serbări la care au luat parte printre alţii membrii proeminenţi ai partidului comunist din Moscova. Vorbitorii au căutat să demonstreze că Basarabia face parte din Rusia încă din secolul al 9-lea, uitînd însă să spună că pe atunci, nimeni nu ştia de un stat cu numele Rusia. Rusia a apărut la frontierele Moldovei abia la 1792 şi Basarabia a fost încorporată în imperiul rusesc, pentru prima dată, în anul 1812.

Măsurile luate de Rusia, respectiv Uniunea Sovietică, de a desnaţionaliza cît mai repede populaţia de română din Basarabia, este un alt motiv în plus, să se creadă că problema Basarabiei nu este încă rezolvată. Fostul imperiul ţarist a reuşit în decurs de 100 de ani să scadă procentajul populaţiei române din Basarabia, dela 86 la sută, cît era în 1818, la 65 la sută în 1918, utilizînd toate mijloacele (deportări de români în massă, colonizări cu elemente străine, rusificare forţată prin introducerea limbii ruse în administraţie, şcoală şi biserică).

Cu toate deportările făcute de Uniunea Sovietică în anul 1941 (mai mult de 300 de mii în câteva luni), cu toate deportările făcute până în anul 1956 (mai mult de 500 de mii) şi cu toate transferările aşa numite voluntare, făcute sub conducerea actualului dictator Breşniew, caracterul românesc al Basarabiei s-a păstrat. În aşa zisa Republică Socialistă Sovietică Moldova, majoritatea de 65,4 la sută din totalul populaţiei o formează românii. Cu toate că în satele rămase pustii au fost aduşi mongoli – nu se poate vorbi de un succes sovietic. Incepând din ianuarie 1965 autorităţile sovietice au început o nouă acţiune de desnaţionalizare. In Chişinău s-a dat publicităţii un nou decret în felul celui din 1956, prin care se momesc românii să părăsească Basarabia, pentru a se stabili în locurile virgine din stepele Siberiei. Dacă aceste acţiuni ar urmări numai scopul de a da posibilităţi de lucru surplusului de populaţie, poate că nu s-ar seziza nimeni. Realitatea este că în Basarabia nu s-a creiat o industrie proprie, care să angajeze surplusul de populaţie. Insă nu acest fapt este criteriul după care se fac transferările de populaţie. În locul românilor se aduc locuitori aparţinând raselor mongolice. Deci intenţia autorităţilor sovietice este clară: nu grija de buna stare a oamenilor, ci desnaţionalizarea.

Anexarea Basarabiei de către Uniunea Sovietică în urma ultimatului din 26 iunie 1940, prin care ameninţa România cu război, în cazul cînd nu va ceda Basarabia, a fost un act ilegal din partea Uniunii Sovietice. Conform convenţiei din 28 iunie 1940 încheiat între România şi Uniunea Sovietică, Uniunii Sovietice i s-a acordat numai dreptul de a ocupa Basarabia din punct de vedere militar.

A fost deci reglementată ocupaţia militară şi nu cedarea. În urma acestei convenţii, Uniunea Sovietică n-a fost autorizată de nimeni să încorporeze Basarabia în Imperiul Sovietic.

Ilegalitatea actului din 1940 n-a primit legalitate prin semnarea tratatului de pace încheiat la Paris la 10 februarie 1947. În primul rând, puterile victorioase au lăsat la o parte principii de drept internaţional care sunt contrare anexării Basarabiei din 1940. Anexarea Basarabiei s-a făcut în urma unui act de forţă: ameninţarea cu război. Toată lumea era pe atunci de acord, în special americanii, care inventaseră doctrina Stimson, prin care se cerea ca agresorului să nu i se lase prada. De aci declaraţiile lui Churchill şi a diferiţilor oameni politici americani contra anexiunlor. In al doilea rînd, la Paris s-au călcat în picioare principiile stabilite în **„Cartea Atlantică"** şi ale **„Cărţii Naţiunilor Unite"** cari **cer în mod clar ca transferurile de teritorii să se facă numai cu aprobarea populaţiei.**

Aceste drepturi rămân în vigoare şi le vom revendica. În plus, încă un drept al poporului român care nu se poate perima. **Poporul român n-a împuternicit pe nimeni să semneze tratatul de pace din 1947. Aşa numitul guvern de atunci n-a fost expresia poporului român, ci reprezentanţii puterii ocupante.** Poporul român poate fi angajat numai de reprezentanţii săi. Deocamdată n-are posibilitatea de a se exprima liber. Dar o va avea!

Guvernul liber al României de mâine va cere restituirea Basarabiei. Şi Basarabia va fi liberă pentru că locuitorii ei nu vor să rămână sclavi. Cu toată severitatea poliţiei sovietice, românii basarabeni sunt, mai mult ca oricând, hotărîţi să-şi recâştige libertatea. Ştiri venite din Basarabia vorbesc despre lupte de partizani şi de acte de sabotaj . . .

MANIFESTAŢIA DELA GIULINO DI MEZZEGRA

Implinindu-se 20 de ani dela asasinarea lui Benito Mussolini, o impresionantă manifestaţie a avut loc la Giulino di Mezzegra, în apropiere de Como. O delegaţie de combatanţi europeni anticomunişti, delegaţie alcătuită din reprezentanţi ai Spaniei, Franţei, Germaniei, Elveţiei, României, Ungariei, Belgiei şi Olandei, întovărăşită de numeroşi camarazi din Asociaţia Combatanţilor Republicii Sociale Italiene şi în prezenţa populaţiei locale, a depus o splendidă coroană de flori la locul unde, în ziua de 27 aprilie 1945, o bandă de terorişti comunişti, sub conducerea unui ticălos rămas nepedepsit, a ucis în chip barbar pe Mussolini.

In legătură cu această manifestţie, mai multe ziare italiene au publicat reportagii şi fotografii.

Să se respecte tratatul Petru-Cantemir!

Dat fiind că Kosâghin l-a moştenit pe Hruşciov, Nikita pe Malenkov şi pe Stalin, iar Djugaşvili pe Nicolae Alexandrovici Romanov.

Dat fiind că tratatul din 13 aprilie 1711 a fost stabilit în forma preliminară de Ştefan Luca vistiernicul la Luţk-Iaroslav şi semnat de Petru Alexeievici şi contele Golovkin.

Dat fiind că el a fost ratificat la 25 iunie de Domnul şi boierimea Moldovei, la Iaşi, în biserica domnească, în prezenţa mitropolitului Ghedeon, a arhiereilor şi a întregului cler.

Dat fiind că această „legătură" n'a fost denunţată de niciuna din părţi, ea rămâne valabilă şi cerem respectarea ei.

Iată textul, în versiunea lui Ion Neculce hatmanul, cea din arhivele ruseşti fiind falsificată:

«Ţara Moldovii cu Nistrul să-i fie hotarul, şi cu Bugeacul şi cu toate cetăţile tot a Moldovii să fie. Numai deodată prin cetăţi să aşedze moscalii oşteni, păn' s-a întemeie ţara, iar apoi să lipsască oastea moschicească. Bir să nu dè ţara nici un ban, pre domnu să nu-l mazilească împăratul păn' la moarte, şi pre urmă fiii lui, pre care ş-or alege ţara. Neamul lui să nu iasă din domnie. Numai cînd s-ar haini sau cînd ş-ar lepăda legea, atunce acela să lipsască, şi să puie din fraţii lui.

Pre boieri să nu-i mazilească domnul din boierie păn' la moarte, sau cu mare vină să-i scoată. Vama Ocnii şi altor tîrguri să fie venitul domnilor, iar altă dare să nu fie. Mazilii şi mănăstirile să-şi stăpînească ocinele şi vecinii săi, să-ş iè desetină şi goştină de oi şi de mascuri şi de stupi despre moşiile sale. 10.000 de oaste să fie tot gata în ţară, şi împărăţia să le dè lefe din visteria împărătească, din stoliţă. Din moscali să nu s-amestece la boieriile Moldovii, nici să s-însoare în ţară, nici moşii să cumpere. Domnul pre boieri să nu fie volnic a-i pierde, orice greşală ar face, fără sfatul tuturor şi fără iscălitura mitropolitului. Cătră aceste i-au dat şi titu de domnie, să să scrie mai de cinste şi mai sus, după cum să scriu domnii acmu, iar titul aşè-i era: „săninatul domn al Ţării Moldovii samoderjeţu (sîngur stăpînitor) şi colegat (prieţin) Ţării Moschiceşti", iar nu robu supus. Care acestu nume este puţin oarece mai de gios decît al unui craiu, care să cheamă lătineşte acestu nume sărenis, iar sloveneşte să cheamă predsfeliişe, iar leşeşte eşniosfinţunii. Aşè ca să să scrie domnii Moldovii.»

Generali de fabricaţie reperistă

Dăm mai jos un fragment dintr'o scrisoare primită recent:

„. . . Dar de presa din Occident ce spui?

Se vede treaba că ţîţa românească, stearpă de la plecarea de la externe a lui N. Titulescu, a început să alimenteze, din nou, această **»a patra putere în Stat«.** Probă, articolele ditirambice pentru aşa-zisa independenţă şi naţionalismul comuniştilor români, faţă de Moscova şi arbitrajul lor în conflictul chino-sovietic, care, în fond, nu sunt decât cea mai vulgară **»comedia dell'arte«,** pentru proştii şi gură-cască din bâlciuri. Dar articolele de laudă pentru »industrializarea« ţării şi construcţiile din RPR?

În no. 719 (29 martie – 4 aprilie 1965) al revistei »L'Express« a apărut un articolaş **»L'Aigle à deux têtes«,** însoţit de fotografia tov.-ului N. Ceauşescu, sub care scria: **»Communiste, mais roumain«.** Vulturul era conducerea actuală a RPR-ului, iar cele două capete, Chivu Stoica şi N. Ceauşescu! Şi franţujii înghit asemenea şopârle!

Spicuiesc, pentru Dta, care, poate, n'ai avut prilejul să citeşti acest număr din revista lui Mendès-France şi unde cronica politică a săptămânii e scrisă de Jean Servant Schreiber: ». . . Cet homme (n. n. N. Ceauşescu) qui fut **général de brigade à trente ans,** n'a pas craint dernièrement de critiquer dans les réunions du Parti, certains aspects de la politique de Moscou. Nous sommes communistes, affirma-t-il, mais nous sommes roumains également . . .«

General de brigadă la 30 de ani! Numai o mică diferenţă de ani în cucerirea gradelor, faţă de Generalul Napoléon Bonaparte şi o totală diferenţă, în ce priveşte natura generăliei: bănuiesc că tov.-ul Ceauşescu o fi fost el general în **Securitatea** reperistă, **general de călăi şi de spioni, nu de ostaşi,** deşi reperiştii, dintr'un locotenent dezertor trecut la inamic, au făcut, fără tranziţie, un general de corp de armată şi un ministru de război.

E simptomatică şi, cred, de domeniul psihiatriei, pasiunea acestor impostori, pentru grade militare înalte şi uniforme muiate în fir de aur, de generalissim şi de mareşal!

Această tristă constatare, îmi smulge câteva rânduri de căinţă, pentru palmele ce i-am **»împuşcat«** – cum spuneam noi glumeţ, în »argot« de cazarmă – ordonanţei mele, Grigore, în vara lui 1915, când am ieşit ofiţer. Mă dusesem la teatru, la Casino-ul din Constanţa şi Grigore al meu mi-a luat o uniformă nouă-nouţă, de sublocotenent, s'a îmbrăcat cu ea şi a ieşit apoi în oraş; dar cunoscându-şi lungul nasului, n'a făcut nici măcar o mică escrocherie, à la căpitanul din Köpenick: s'a dus, împopoţonat în uniforma mea, la curve, care, pe vremea aceea, la Constanţa ,erau grupate într'un cartier rezervat şi casele aveau, în poartă, un stâlp, cu un felinar roşu.

Astăzi însă, indivizi care n'au făcut nici măcar ca Grigore al meu, **Şcoala Soldatului** – timp de 6 luni, până nu termina instrucţia individuală, ostaşul nu putea fi luat nici într'o corvoadă de un sfert de oră – îmbracă uniforme, nu de simplu sublocotenent, ci de general sau mareşal şi se răţoesc în public, în ochii storşi de lacrimi ai compatrioţilor lor şi în străinătate, în privirile admirative, dar interesate, ale neamurilor pe unde-şi plimbă mutrele lor hidoase şi insolente.

Ce n'aş da, ca printr'o minune, camarade Grigore, dacă mai eşti încă în viaţă, să primeşti, odată cu regretele mele, pentru palmele »împuşcate« acum aproape 50 de ani, expresia admiraţiei mele, pentru modestia ta şi cunoaşterea lungului nasului. Tu, cu studii militare, teoretice şi practice (Şcoala Soldatului) ai îmbrăcat pentru câte-va ore nocturne, o uniformă de sublocotenent, ca să te furlandiseşti în faţa unei »ţaţe« şi a unei duzini de »fete«, într'o casă însemnată cu stigmatul ocării şi pitită pe o stradă dosnică. **Cât de superior moralmente eşti tu, Grigore, faţă de generalii de fabricaţie reperistă şi sunt sigur că şi ţie, aceşti călăi ai Neamului, îţi produc aceiaş scârbă.**

Nu te supăra, te rog, dragă Domnule Emilian, pentru digresiunea mea. Am făcut-o, fiind-că e vorba de un ostaş, care în război a fost decorat cu **Bărbăţie şi Credinţă,** cu spade . . ."

PENTRU ABONAŢII DIN FRANŢA

Orice sume de bani destinate ziarului rugăm a se trimite la noul nostru cont cec-postal, anume:

C. C. P. — PARIS — 11.149.47
M. STOICANESCO Constantin
10, rue Edm. Guillout
Paris 15-e
cu menţiunea: **pour l'Etendard**

RUSOLOGIE

Am semnalat în repetate rânduri divagaţiile eseiştilor: suspine pentru Gorki, lacrimi pentru Pasternak ,sughiţuri pentru Soljeniţân, scâncete petru Evtuşenco, sclifoseli pentru Maiakovski, ofuri pentru Eisenstein, mătănii ecumenice pentru ciurda Inochentiştilor şi a Duhoborţilor. Suntem deci invitaţi a ne înduioşa pentru rănile hienelor „de treabă".

Din păcate, poligrafilor care s'au educat la televiziune, şi încă pe sărite, nu le putem cere să mediteze la soarta fiicei lui Ştefan-cel-mare dată după năucul fiu al lui Ivan-cel-groaznic, nici la cea a Ruxandrei lui Vasile-Vodă, jerfită după sălbaticul Timuş, tâlhar de drumul mare şi hatman peste Cazaci. Nu le putem aminti nici de exemplul tragic al spătarului Milescu ori al învăţatului prinţ, nărod în cele politiceşti, Dimitrie Cantemir. Cei doi Moldoveni pătimaşi sunt vinovaţi de inocularea ţigvei lui Petru Alexeievici cu virusul imperialismului. După cum descendentul unui pribeg, Bantăş-Kamenski, a servit ţelurile expansioniste ale Ecaterinei II. compunând „Cântecul despre oastea lui Igor". Acest fals grosolan – apărat cu pravoslavnică râvnă de Ruşi „albi" ca G. Vernadsky şi R. Jakobson ori de lucrători istorici pe linie ca R. A. Râbakov – stă la baza revendicărilor tentaculare ale Sovietelor.

Lucrurile acestea sunt atât de evidente pentru un creer şi, mai ales pentru o inimă românească încât nu credeam ca vreodată să fim nevoiţi a preciza că **istoria noastră nu cunoaşte milă pentru rusofili.** Erudiţii profesori Gr. Nandriş şi D. Găzdaru au făcut bilanţul cumplitei emoragii îndurate de neamul nostru în folosul vampirului din stepe. Şi trebue să fii lipsit de viscere pentru a nu te cutremura şi a nu lua hotărîrea de a-ţi tăia mâna dreaptă şi a o arunca în foc înainte de a scrie elogiul unui Rusnac, în numele oricui s'ar prezenta el, al ortodoxiei, al sindicalismului bovin, ori al pisoilor orfani.

In momentul când un fost cetăţean român, editor de prodroame ambigui şi scuturător de patrafire suspecte încerca cea mai ilogică, mai ridiculă şi mai netoată campanie pro-rusă, ne venea vestea deportării masive a Românilor basarabeni. Inima ne sângerează prea tare pentru a ridica glasul şi a spune: am avut dreptate. Dovada costă prea multe lacrimi româneşti. Cu umilinţă spunem: n'am făcut decât să urmăm o tradiţie de luptă şi legitimă apărare. Celor însă care – incuscrindu-se cu călăii neamului le servesc interesele – le-o tăiem ferm şi scurt: **nazad!**

De o parte Națiunea Română, de alta Regimul Comunist *)

de Căpitan C. STOICANESCU

Imperialismul rus se definește ca o politică tenace de aservire, de rusificare și de lichidare a popoarelor vecine.

De-a-lungul secolelor, această politică s'a manifestat printr'o continuă expansiune a Rusiei pravoslavnice în detrimentul țărilor limitrofe. Valul de foc și sânge al revoluției bolșevice a răsturnat, a topit și a transformat totul – instituții și tradiții, morală și economie, obiceiuri și conștiințe –, el n'a modificat însă întru nimic tradiționala politică imperialistă a Rusiei țariste. Această politică dusă ieri în numele protecției popoarelor creștine, e continuată azi, în secolul XX, sub masca internaționalismului proletar, nu cu mai multă viclenie și îndârjire, dar cu o sălbăticie științifică.

Contemplați, vă rog, pe harta Europei drumul parcurs dela ducatul Moscovii și până la zidul dela Berlin. Drum de crimă și jaf, drum de rușine, cert, dar care presupune o mistică expansionistă și o perseverență diabolică, peste sisteme și ideologii. Stalin e moștenitorul legitim al lui Petru cel Mare.

Dar să revenim la problema care ne preocupă.

Pela sfârșitul secolului XVIII, Rușii ajung la Nistru. Poporul Român devine din acest moment un obstacol în calea lor și va cunoaște multe și grele nenorociri . . .

Victime ale nesațiului muscălesc sunt în momentul de față Românii din Basarabia. Deportările au fost reluate. Știrile venite din țară se verifică. Ele sunt, de alt fel, confirmate și de comunicatul „Sovietului Miniștrilor al R. S. S. Moldovenști", apărut în „Moldova Socialistă" din 9 ianuarie 1965.

Acest comunicat e un monument de ipocrizie și cinism. Citim aici că „pot fi mutate persoanele care își exprimă dorința", fără să se precizeze ce soartă li se rezervează celor care nu și-o exprimă. Paradoxal, „organizația" nu se îndeletnicește cu deplasarea persoanelor, ci cu – citez – „permutarea familiilor de colhoznici, muncitori și funcționari".

Comuniștii dețin secretul situațiilor paradoxale.

Răsfoind zilele trecute Memoriile lu Churchill, am dat peste un paragraf care mi se pare semnificativ. Faptul relatat de Churchill se petrece la Moscova, în seara zilei de 22 octombrie 1944. Discuțiile se duceau în jurul acceptării liniei Curzon ca frontieră de răsărit a Poloniei, cu inevitabilul schimb de populații. Ele se prelugiseră peste timpul prevăzut, pretențiile sovietice find exorbitante. Se produce atunci ceea ce un comediograf ar numi o lovitură de teatru.

La orele 22, sunt introduși membrii comitetului dela Lublin, susținut de Moscova și care se intitula, modest, „Comitet Național Polonez". Șeful acestui comitet, un ilustru necunoscut, răspunzând la numele pitoresc și polonez de Bierut, ia cuvântul ca să prezinte punctul de vedere polonez.

„Noi suntem aici – declară Bierut – pentru a cere în numele Poloniei ca Lvov să fie atribuit Rusiei. Aceasta este voința Poporului Polonez."

Doi, din cei trei „mari", au rămas stupefiați. Stalin era satisfăcut. În ochii lui, observă Churchill, a trecut o licărire de șiretenie, care în cuvinte s'ar fi tradus astfel: „Ce spuneți de învățământul nostru sovietic?"

Churchill nu spune dacă a apreciat sau nu pe loc „învățământul sovietic"; fapt e că a cedat lui Stalin (pentru „instruire", desigur) 100 milioane de europeni și și-a putut oferi astfel, înainte de moarte, spectacolul suprarealist al mărturisirilor „spontane" ale atâtor prieteni politici din țările sacrificate la Yalta.

Cu un asemenea „învățământ", să nu ne surprindă dacă vom citi mâine în „Moldova Socialistă" sau în „Pravda" – pe românește: „Adevărul" – că Românii din Basarabia, toți, fără nicio excepție, și-au manifestat dorința de a se „permuta" pe pământurile sterpe și înghețate ale Siberiei. Dorință care, înțelegeți Dvs., nu putea să fie refuzată.

Dar dece ține Moscova să camufleze acum deportările? Doar nu pentru prima oară sunt Românii din Basarabia victimele unor măsuri de „deplasare organizată", injustă prin exigențele unei puteri străine și odioasă prin justificarea ideologică.

Începând din 1940, Stalin trimite în străfundurile siberiene mii și mii de basarabeni, suspecți de pro-românism; iar Khrușciov deportează în 1955 circa 500.000 de români. De data asta, însă, nu mai e vorba de suspecți și nici de persoane izolate sau de oameni valizi, buni de lucru, e vorba de mutarea „familiilor de colhoznici, muncitori și funcționari", deci de toată populația românească.

O primă concluzie se impune: cu cât regimul comunist se „liberalizează", cu atât devine mai inuman, mai perfid, mai crud, mai sadic.

Care să fie scopul acestor deportări în masă? Sunt două motive plauzibile. Eu nu voi reține decât pe cel principal: schimbarea caracterului etnic al Basarabiei, în vederea anexării ei definitive. Sovieticii se tem – și de ce le e teamă nu vor scăpa – că transformarea ideilor juste în curente de opinie nu va putea fi la infinit împiedicată de propaganda minciunii. Principiul autodeterminării aplicat până și triburilor canibale, va trebui până la urmă să fie aplicat și coloniilor sovietice din Europa, ultimele colonii pe scoarța acestei planete. Pentru aceasta, însă, se cere din partea Românilor care au posibilitatea să se exprime liber, să acționeze continuu și unitar.

Cât de necesară este această acțiune unitară, nu e deloc nevoe să demonstrăm. Să vedem însă dacă e posibilă.

Față cu monstruoasele procedee de criminală încălcare a dreptului ginților și de terfelire a demnității umane, practicate în prezent de Rusia sovietică, Exilul românesc trebuia să ia atitudine. Situția de coșmar a fraților noștri basarabeni și primejdiile care pândesc Neamul Românesc îi comandau să-și asume demn și curajos răspunderea pe care o are. **Asociația Combatanților Români a luat, așadar, inițiativa convocării reprezentanților Comunității Românilor din Franța la o reuniune de consfătuire,** pentru a stabili împreună măsurile ce urmau să fie luate în această tragică situație. Au fost invitați toți reprezentanții asociațiilor românești legale, fără nicio exclusivă; și, în pofida avertismentelor ironice ale celor bolnavi de un scepticism incurabil, rezultatul a depășit cele mai optimiste prevederi. Din zece asociații legale convocate, au fost prezente la reuniune zece. Nu zece persoane, zece delegații.

Evenimentul merită să fie subliniat. Survenit în plină vraiște a Exilului, el se înscrie ca un punct de cotitură, hotărâtor, în istoria luptei de eliberare națională și va da de gândit, fiți siguri, satrapilor comuniști. În fața samavolniciei, începe să se contureze, precis, o opoziție națională efectivă.

Cum se explică acest eveniment? Foarte simplu. Refugiații români au înțeles că în situația gravă prin care trece Neamul, un Exil învrăjbit, un Exil divizat într'o puzderie de grupuri și grupulețe, clanuri și bisericuțe, un Exil pulverizat din cauza invidiei, a suspiciunii și a promovării intereselor meschine personale sau de partid, nu servește, ci deservește cauza românească. Ei au înțeles că neputința politică a Exilului rezidă în ideea nefericită a transplantării în Occident a partidelor și moravurilor politice; că acestea constitue de 20 de ani o sursă nesecată de discordie între Români și un obstacol în plus în calea creerii unui front național de luptă anti-comunistă. Ei au înțeles că în aceste momente cruciale nu mai e vorba de existența partidelor sau a democrației românești, ci e vorba de existența Neamului, fără de care partide și democrație nu-și găsesc nicio rațiune.

Când au înțeles aceasta, ei au căutat să se depășească și, cu mici excepții, au reușit să se depășească.

Și cum puteau să nu reușească în momentul când și-au dat seama că Exilul românesc se găsea, până ieri, exact cu 20 de ani în urmă față de Țară. Căci, dacă până acum Exilul a coborât lupta națională la scară de partid, complicând în așa hal lucrurile **încât nu se mai știa precis cine-i luptător anti-comunist și cine agent al Moscovii,** în țară problema a fost simplificată. Acolo nicio confuzie nu e posibilă, pozițiile fiind clare: **de o parte Națiunea Română, de alta Regimul Comunist.**

Refugiații români au înțeles, deci, că a sosit momentul când trebue să-și potrivească pașii după cei din țară, asumându-și cu încredere și curaj misiunea care le revine.

Condițiile ca Exilul românesc să devină o entitate politică eficientă sunt împlinite; și ne găsim aici. Ne găsim aici ca să strigăm într'un singur glas, asurzitor, în urechile înfundate ale falșilor profeți ai umanismului în sens unic, care-s indignați – se pare – de „crima" parașutiștilor belgieni, ce și-au permis – oroare! – să tulbure, pentru salvarea ostatecilor albi, ospățul canibal al bandelor muleliste. Ne găsim aici ca să strigăm din toate puterile în urechile celor care-și întorc pudic fața dela spectacolul de Golgotă pe care îl oferă popoarele Europei Centrale și Orientale.

Acest strigăt trebue să îmbrace toate formele posibile: proteste, apeluri, manifestații, până când privirile progresiste vor fi obligate să se concentreze asupra adevăratei tragedii: tragedia popoarelor aservite de comunism. Avem datoria de a demasca în fața forurilor internaționale și a opiniei publice mondiale manevra sovietică prin care se încearcă să se obțină o „situație de fapt", pe baza căreia raptul unei provincii românești ar fi recompensat, la momentul oportun, printr'o recunoaștere definitivă a drepturilor Moscovei asupra pământului nostru străbun, pământul Basarabilor și Mușatinilor. Semnalarea deportărilor și dejucarea manevrei trebue făcute acum, când tâlharii sunt cu mâna'n sac și nu mai târziu.

Pentrucă potentații dela București nu vor sau nu pot s'o facă, tot Exilului îi incumbă datoria de a declara solemn, în numele Poporului Român, că România nu va admite niciodată o „stare de fapt" obținută prin crimă și silnicie.

Problemele care se pun și se vor pune Exilului românesc sunt probleme grave, probleme grele, și ele necesită o unitate națională indestructibilă. Pentru aceasta Refugiații români trebue să renunțe la anarhie și să se organizeze. Lupta e grea și de lungă durată. Ea – am arătat – nu poate fi dusă depe planul partidului politic; dar, să nu va surprindă afirmația, **ea nu poate fi dusă cu șanse de reușită nici depe planul național.** Inamicul dispune de o ideologie care îi permite să acționeze la scara planetei și, ca atare, **nu-l putem neutraliza decât contraatacându-l pe aceeași lărgime de front.** Deaceea, lupta anti-comunistă nu trebue să se inspire dintr'un naționalim îngust, ci dintr'un naționalism luminat, **un naționalism european, care să-și dea mâna cu naționalismul american, în primul rând, cu naționalismul din celelalte continente, după aceea.** Lupta de eliberare a popoarelor subjugate de comunism trebue, deci, concepută, organizată și condusă la scara Europei Centrale și Orientale, cu asocierea popoarelor aservite din interiorul Rusiei sovietice și cu sprijinul guvernelor și mișcărilor anti-comuniste din lumea liberă.

În acest ansamblu, Românii trebue să formeze un singur bloc. Nu se clădește pe moloz, ci pe blocuri de granit. **Niciun pretext nu mai poate justifica intreținerea discordiei între Români.**

Până acum, n'a fost român care să nu fie gratificat de epitetul de agent al Moscovii. Aceste procedee, umilitoare pentru cel căruia i se aplică, sunt degradante pentru cel care le aplică, necontrolat. Românii nu pot fi agenții Moscovii; iar dacă există degenerați care se pot preta la un asemenea rol, nu-i decât un procedeu valabil pentru a-i identifica: urmărindu-le acțiunea, observând opoziția sistematică pe care o fac luptei anti-comuniste și eforturilor de unificare a Exilului românesc. Căci e iluzie deșartă să credem că ne unit, Exilul românesc își va putea împlini misiunea istorică pe care o are. Ori, cine are interes să întrețină discordia printre Români, dacă nu dușmanul de moarte al Poporului Român, Rusia bolșevică?

Sarcinele sunt grele, sectoarele de urmărit multiple. Exilul nu va putea să facă față nevoilor luptei de eliberare națională decât printr'o repartiție judicioasă a răspunderilor, **iar această repartiție nu poate fi făcută decât în cadrul unei organizații unice, cu o conducere responsabilă.**

Știu ce mi se va răspunde: criticile au fost deja formulate. În primul rând se afirmă că asociațiile legale n'au dreptul să facă politică. Ei bine, n'avem dreptul să facem politică de partid, politicianism, **adică n'avem dreptul să facem exact ceea ce am făcut până acum.** Căci, cine și-ar putea închipui că ni s'ar interzice să luăm atitudine contra crimelor de genocid și a deportărilor, să denunțăm în fața opiniei publice mondiale tortura morală la care sunt supuse și mizeria în care sunt ținute popoarele Europei Centrale și Orientale? Într'o epocă în care triburile primitive din jungla africană își capătă independența pe baza principiului autodeterminării, când emisarii lor se plimbă în voe pe culoarele dela O.N.U., cine poate crede că ni s'ar interzice să militâm pentru ca să se recunoască și popoarelor europene, popoare cu o veche tradiție si cultură, dreptul la viață liberă? **Cine ne-ar putea împiedica să fim și să ne simțim Europeni? . . .** În al doilea rând se invocă ordinea stabilită. La această critică nu pot răspunde decât că atunci când ordinea e stabilită pe injustiție, revoluțiile sunt legitime. În aceeași ordine de idei, alții fac apel la dreptul internațional. Părerea mea este că dacă acest drept se fundează pe forță și fraudă, el nu e drept, dictat, arbitrariu, samavolnicie. În ceea ce ne privește pe noi Românii și popoarele sacrificate la Yalta, dacă dreptul internațional actual desconsideră drepturile noastre legitime, **noi n'avem nicio obligație morală ca să-l respectăm, avem însă datoria sacră de a-l combate.**

Cei mai grijulii nu plasează problema nici pe plan de drept. Ei privesc lucrurile practic. „Veți vedea, spun ei, dela înălțime – cu suflul infailibității pe buze –, imediat ce vom lua atitudine, asociațiile noastre vor fi desființate." Asemenea sinistre profeții răcesc entuziasmul multora.

Dacă din întâmplare există în sală refugiați care tremură ca nu cumva asociația respectivă să nu fie desființată pentrucă participă la această manifestție de protest contra deportărilor de români basarabeni, să se asigure: nicio asociație de refugiati care participă nu numai la această manifestație, dar la orice manifestație în favoarea celor 200 de milioane de europeni aduși și menținuți în stare de scalvie, nu va fi desființată. Căci dacă victimele comunismului invadator n'au avantajul să aibă culoarea pielii neagră sau galbenă, ei sunt frații noștrii de sânge și această calitate e suficientă pentru a justifica identificarea noastră cu suferințele și năzuințele lor.

Aceasta e convingerea mea. A crede altfel, acum când în Republica Federativă Germană a fost votată o lege prin care se dă refugiaților politici din Europa Centrală și Orientală dreptul de a face politică, înseamnă a aduce țării în care trăim, patrie a împlinirii de mari idealuri liberatoare și izvor nesecat de idei nobile, o gravă injurie.

Dreptul pentru refugiații politici de a-și exprima liber ideile și convingerile, există în Franța. Dovadă că manifestația de azi n'a fost interzisă; și sunt convins că în curând acest drept va căpăta o recunoaștere legală.

Dar, în definitiv, **ce importă existența unei asociații pe lângă existența unui Neam?** Când poporul Român se potignește sub cnutul Muscalului, putem noi Refugiații români să încrucișăm brațele de teamă că ni se desfințează asociațiile? Să nu confundăm scopul cu mijloacele! Am venit în Occident – riscând totul și renunțând la tot – ca să dăm alarma și să cerem sprijinul la care au dreptul niște popoare în primejdie de moarte, nu să întindem mâna – cerșind – pentru noi sau asociațiile respective. **Asociațiile de refugiați sunt doar mijloace în serviciul cauzei naționale.** Dacă, sub un pretext sau altul, ele nu răspund în momente critice la apelul popoarelor ingenunchiate; dacă, **în loc să fie unelte utile în lupta de eliberare națională, devin scopuri în sine și constitue prin blocarea și neutralizarea oamenilor tot atâtea piedici în calea ei, mai bine să fie desființate, să dispară. Exilul, debarasat de ficțiuni, va fi debarasat de impedimente.**

Manifestația de astăzi nu e decât un început, un bun început, în lupta pe care o angajăm.

Ne-am adunat aici ca să demascăm manevra Moscovii, care vrea, prin procedee josnice, să-și apropieze definitiv pământul românesc al Basarabiei.

Ne-am adunat ca să afirmăm solemn, în numele Poporului Român, drepturile imprescriptibile ale României supra acestui pământ frământat cu sângele martirilor și eroilor noștri naționali.

Ne-am adunat ca să ridicăm împreună un singur glas de indignare și protest contra criminalelor măsuri de deportare a Românilor din Basarabia și să cerem instanțelor internaționale și oamenilor de Stat să intervină cu toată greutatea pe care le-o dau rolul și răspunderile pe care le au, pentru ca să înceteze odată aceste fără-de-legi.

Împrejurările ne obligă să acționăm: cu demnitate și curaj. E momentul când trebue să strângem rândurile. Ne-o cere Neamul crucificat, ne-o cer frații noștrii din Basarabia în greu și nesfârșit convoi către ținuturile reci și îndepărtate ale Siberiei.

---

*) Cuvântare ținută în ziua de 28 martie 1965, în sala Saint Severin din Paris, în cadrul întrunirii de protest organizată de toate asociațiile românești din Franța.

ADUNAREA N.O.E LA MILANO

Din partea Secretariatului central N. O. E. (Noua Ordine Europeană, Casse Ville 728, Lausanne) primim spre publicare următorul

Comunicat de presă

Organizația Noua Ordine Europeană (declarația dela Zürich) și-a ținut a opta reuniune în zilele de 17 și 18 aprilie 1965 la Milano, cu participarea reprezentaților Italiei, Germaniei, Spaniei, Franței, României și Elveției, pentru a defini lozincile care trebue să călăuzească lupta rasei albe*).

La intervenția comuniștilor elvețieni (P.O.P.), această reuniune fusese interzisă în Elveția.

În acelaș timp, reuniunea N. O. E. denunță violarea libertății de exprimare a opiniei prin interzicerea reuniunei comisiei ei culturale la Kassel (Germania) în 1961, condamnând și procedeul refulării a secretarului N.O.E. care venise în Germania cu scopul de a angaja un avocat german, așa cum cere legea.

La douăzeci de ani dela terminarea războiului, democrațiile plutocratice și cele populare nu au găsit alt mijloc mai nimerit pentru camuflarea propriului lor faliment decât acela de a spori procesele așa-zișilor „criminali de război" și de a prelungi diversele termene de prescripție, aceasta împotriva voinței manifestate a popoarelor respective, cu sfidarea principiilor de legalitate și recurgând la minciuna celor „șase milioane".

Noua Ordine Europeană ia act de servilitatea față de comunism a partidelor și organizațiilor care participă la campania împotriva Spaniei și împotriva Portugaliei.

Lumea albă, în totalitatea ei, este chemată să sprijine cauza Albilor din Africa de Sud.

Reuniunea ține să reamintească că, încă din 1963, Noua Ordine Europeană a denunțat iminența pericolului galben, previziune care și-a căpătat confirmarea prin explozia bombei atomice chineze.

Reuniunea a făcut un examen aprofundat al principiilor corporatiste, deja adoptate și care rămân valabile, cu deosebire ținându-se seama de dezvoltarea actuală a tehnicii.

Totdeodată, reuniunea transmite felicitări Generalului Peron pentru recentul său succes electoral și exprimă întreaga ei solidaritate față de forțele sănătoase din Statele Unite care combat integrarea rasială.

Tot astfel, reuniunea se ridică împotriva deplasărilor masive de muncitori, deplasări provocate de mașinațiunile plutocratice, cât și de samavolnicia comunistă. În fine, aceiași reuniune a desemnat o comisie ideologică care să redacteze un manifest privitor la toate problemele în legătură cu menținerea rasei albe.

În momentul când toate rasele dau dovada conștiinței lor rasiale, este trist să se constate că rasa albă renunță la propria ei apărare, aceasta în numele unui umanitarism decadent.

---

*) Cu ocazia acestei reuniuni, Secretariatul central N. O. E. a primit mesagii de adeziune din Belgia, Marea Britanie, din toate țările scandinave, din Portugalia, Austria, Irlanda și din Olanda.

De soarta Basarabiei este legată soarta întregului neam românesc

Chișinăul în flăcări. – In ziua de 15 iulie 1941, văzând că bătălia este pierdută, unități speciale sovietice au dinamitat principalele clădiri din Chișinău și au dat apoi foc întregului oraș. Când primii infanteriști români au apărut pe dealurile Drăslicenilor și la Odaia lui Manoil, capitala Basarabiei era o mare de flăcări și de fum.

La ville de Chișinău en proie aux flammes. – Le 15 juillet 1941. En voyant la bataille perdue, des unités spéciales soviétiques ont dynamité les principaux bâtiments publics de la ville. Lorsque les premières troupes d'infanterie roumaine sont arrivées sur les collines de Drăsliceni et au lieu-dit Odaia lui Manoil, la capitale de la Bessarabie n'était qu'une mer de flammes et de fumée.

Die Hauptstadt Bessarabiens in Flammen. – Am 15. Juli 1941, als die Bolschewiken sahen, daß die Schlacht für sie verloren war, sprengten sowjetische Spezialeinheiten die wichtigsten Gebäude von Kischinew in die Luft und zündeten dann die ganze Stadt an. Als die ersten rumänischen Infanteristen auf den Höhen von Drasliceni und an der Stelle die Odaia lui Manoil genannt wird, ankamen, war die Hauptstadt Bessarabiens eine Meer von Rauch und Flammen.

Chișinău ablaze. – On july 15th 1941, seeing that the battle was lost, special unities of the Soviet army blew up the principal public buildings of the town. When the Roumanian infantry arrived on the Drăsliceni hills and at Odaia-lui-Manoil the capital of Bessarabia was an immense sea of flames and smoke.

Bătălia pentru Chișinău, 15/16 iulie 1941. – Pe strada Alexandru cel Bun, bolșevicii vor să zădărnicească înaintarea tancurilor românești, încercând să pună în baterie obuziere de mare calibru. Fotografia de față dovedește cât de fulgerătoare a fost riposta tanchiștilor români. Secerați de focul mitralierelor române, servanții sovietici zac alături de piesele pe care n'au avut timp să le decupleze de antetrenuri.

La bataille de Chișinău, les 10–16 juillet 1941. – Rue Alexandre-le-bon, les bolchéviks veulent tenir tête à l'assaut des chars roumains; ils essaient vainement de mettre en batterie des obusiers de grand calibre. Sur la photo on peut voir les effets de la foudroyante riposte roumaine. Frappés par le feu nourri de nos mitrailleuses les servants soviétiques n'ont pas eu le temps de détacher les pièces d'artillerie.

Die Schlacht um Kischinew, 10.–16. Juli 1941. – An der Kreuzung der Alexander-der-Gute-Straße wollten die Bolschewiken den Vormarsch der rumänischen Panzer zum Stehen bringen und versuchten, schwere Haubitzen in Stellung zu bringen. Dieses Bild beweist die Schlagartigkeit des rumänischen Gegenschlages. Die sowjetischen Kanoniere fielen unter den Maschinengewehrgarben, als sie die Haubitze ankuppeln wollten.

The battle for Chișinău, july 10–16th 1941. – In Prince Alexander street, the Bolsheviks try without success to stop the onslaught of the Roumanian armoured cars. On the photo the terrific answer of our machine-guns. The Soviet gunners were crushed before having the time to set the big calibre howitzers in fighting position.

Partidul pe linia rusească, Rușii pe linia lui Stalin

In numărul viitor al ziarului vom rezerva mult spațiu știrilor din țară. De data aceasta, iată care este, pe scurt, situația generală după moartea lui Dej.

„In întâmpinarea celui de-al 4-lea congres al P. M. R.-ului", ordinea ierarhică a vârfurilor, așa cum s'a putut constata la demonstrația dela 1 mai 1965, precum și la „masa tovărășească" dela Snagov, este următoarea: Nicolae Ceaușescu, Chivu Stoica, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Alexandru Bîrlădeanu (împins mult înaintea altor vârfuri), Emil Bodnăraș, Petre Borilă, Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroș, Dumitru Coliu, Leonte Răutu, Leontin Sălăjan, Ștefan Voitec, Mihai Dalea, Paul Niculescu-Mizil (avansat), Ilie Verdeț (avansat), Petre Blajovici (care apare pentru prima dată pe lista vârfurilor), Gheoghe Gaston-Marin (în declin), Gheorghe Rădoi (ginerele lui Gheorghiu-Dej) și Gogu Rădulescu. Fostul guard de artilerie, consătean și protejat al lui Chivu Stoica, **Constantin Tuzu,** membru al CC-ului, vicepreședinte al consiliului de miniștri, foarte apreciat de Dej, „ales" deputat în martie 1965, **a dispărut făra urmă,** imediat după ce s'a înapoiat dela Târgul de mostre din Leipzig. Nimeni nu știe ce a devenit. Odată cu el, au mai dispărut o serie de viceminiștrii, directori de ministere și șefi de întreprinderi.

Dealtfel, după moartea lui Dej, în țară domnește o atmosferă de apăsătoarea teamă, aceasta în ciuda asigurărilor date de agitatorii de partid asupra obârșiei și sentimentelor „naționaliste" de care este animat Nicolae Ceaușescu, fiu de țăran sarac din Scornicești, raionul Potcoava, regiunea Argeș. Mai abitir decât cei din țară, agitatorii din exil au lansat zvonul că Ilie Verdeț, recent promovat în postul de membru al biroului politic, ar fi un **legionar** „din Hunedoara sau din Banat", fost deținut la închisoarea din Aiud, primit în PMR încă din 1946, împreună cu un grup mai mare de legionari. Știrea aceasta este de domeniul fanteziei și acei care au putut s'o creadă și au răspândit-o mai departe, dacă nu sunt de rea credința, au făcut dovada unei mari naivități și a unei totale ignoranțe. Cum își poate oare închipui cineva că un fost membru al Gărzii de Fer poate fi promovat în biroul politic al unui partid comunist? Este adevărat că anumite organizații și servicii comuniste se folosesc de oricine, în vederea atingerii unor obiective precise, de promovat însă în posturi de răspundere și în funcții în legătură cu ideologia marxist-leninistă organele de conducere nu promovează decât oameni siguri, verificați, trecuți prin toate sitele, comuniști autentici și fără trecut compromițător. Conducătorii comuniști pot adopta, de circumstanța, pentru oarecare timp, atitudini conforme cu năzuințele poporului. Asemenea atitudini nu trebuesc însă confundate cu „linia naționalistă: Dacă totuși un comunist român ar putea fi considerat că a avut o linie naționalistă, acela nu poate fi decât **Lucretiu Pătrășcanu, împușcat în 1954, din ordinul lui Dej.**

La ora actuală, **„vârfurile" comuniste din țară sunt pe linia rusească și execută, fără crâcnire, ordinele Moscovei, ordine transmise prin Bodnăraș,** până astăzi omul lor de încredere, așà cum a fost dintru început. Cartea lui Karl Marx a fost retrasă și retrase au fost și alte broșuri cu caracter antirusesc. In problema deportărilor din Basarabia, guvernul dela București n'a ridicat nici degetul cel mic. Are cineva cunoștință de cel mai timid protest în această privință? La ședințele de partid se subliniază necontenit „prietenia de nezdruncinat, frăția de arme, agajamentele solemne, țelurile comune" etc., precum și faptul că Uniunea Sovietică se află „în fruntea lagărului socialist, în lupta pentru pace și pentru zdrobirea imperialismului". Ceaușescu, Sălăjan, Apostol și „Generalul-Colonel de rezervă" Dumitru Dămăceanu au vorbit, la 9 mai 1965, la aniversarea „victoriei", despre „glorioasa Armată sovietică" și despre rolul covârșitor al acestei armate în zdrobirea „fascismului hitlerist". In aceiași zi, la Moscova, la loc de cinste în tribuna oficială și în fruntea unei numeroase delegații reperiste, se afla acelaș Emil Bodnăraș. Și tot la Moscova, când Breșnev a pronunțat numele lui Stalin, participanții la adunarea festivă **au aplaudat prelung, ba chiar au scandat numele răposatului tiran.**

In acest timp, în țară lucrurile se scumpesc din ce în ce, mizeria țăranilor este de nedescris, presiunea organelor de poliție și de supraveghere crescând pe zi ce trece.

Inainte de a lansa formule vagi și știri necontrolate, protagoniștii „realismului politic" și amatorii de dialoguri, care bine'nțeles nu au colindat Rusia, cu piciorul sau pe spinarea calului, așà cum am făcut-o noi, ar face mai bine să-și dea osteneala să citească ce a scris Lenin, fie chiar și într'o ediție de buzunar, în versiune foarte condensată.

Traian ROVINARU

Une province européenne en danger

Par C. STOICANESCO

Plusieurs journaux du Monde libre se sont fait l'écho du grave danger qui pèse actuellement sur toute la population roumaine de Bessarabie.

L'U.R.S.S. reprend les deportations en masse. Ces mesures, portées à la connaissance des gouvernements occidentaux par des voies différentes, ont été confirmées par un communiqué en langue roumaine publié, sous la forme d'un placard de publicité, dans l'officiel «Moldova Socialistă».

Voilà le document. Que l'on en juge!

«LA DIRECTION GENERALE POUR LA PERMUTATION ET L'ENGAGEMENT ORGANISES DES OUVRIERS AUPRES DU SOVIET DES MINISTRES DE LA R.S.S. MOLDAVE.

L'organisation des permutations des familles de kolkhosiens, ouvriers et fontionnaires sur les terres defrichées des sovkhoses de la région de Pavlodar, R.S.S. Kazakhe.

Seront transephérées les personnes qui manifestent le désir de travailler pour les travaux agricoles dans les champs, en qualité de conducteurs moissoneuses-bateuses, tractoristes, éleveurs de bétail et autres spécialités dans l'agriculture.

Ceux qui se déplacent sur les terres défrichées reçoivent une aide en argent, on leur paye le prix du voyage et le transport de toute leur fortune. Aux nouveaux lieux d'existence ils reçoivent, aussi, un crédit pour construire des maisons et pour s'acheter du betail.

En période d'hiver ceux qui se deplacent sur les terres en friche voyagent en trains spéciaux pour le transport des passagers et des charges.

A s'adresser aux commités exécutifs des raïons ou à la Direction générale pour la permutation et l'engagement organisés des ouvriers auprès du Soviet des Ministres de la R.S.S. Moldave. (La ville de Kichinau – 5, rue Sciusev.)

DEPLASSEZ-VOUS SUR LES TERRES EN FRICHE! APPORTEZ VOTRE OFFRANDE A LA CAUSE DU PEUPLE ENTIER – LE DEVELOPMENT DE L'AGRICULTURE SOCIALISTE!

A ce texte,je n'asi voullu rien soustraire, ni ajouter. J'ai respecté strictement le sens des phrases et tant que possible la lourdeur du style, qui rend – il me semble – parfaitement, surtout dans les lugubres exhortations finales, l'atmosphère étouffante qui doit peser sur le triste convoi des «volontaires» malgré eux – pour l'inexorable cause de l'agriculture socialiste.

Tel quel, ce texte ne pouvait cacher la terrible vérité que pour ceux qui, par fanatisme idéologique ou conformisme progressiste, veullent bien être dupes. La forme d'appel qui est donnée à cet étrange communiqué découvre plus qu'elle ne cache; elle montre par surcroit que la cruauté seule ne saura jamais faire un communiste accompli, il faut encore une bonne dose de cynisme. Car, quel ésprit normal pourait concevoir que des roumains, des fammilles entières, quittent volontairement leurs terres fertiles de leur pays natal pour les terres désertiques et glacées de la Siberie, par simple amour pour la pouissance occupante? ou pour le development d'une agriculture socialiste toujours en faillite? Et quand bien même existait-il de si naïfs ou de si fous pour le croire, la lecture de cet «appel» les fairait déchanter, puisqu'il est écrit noir sur blanc qu'il s'agit d'une opération organisée, qui vise non pas des individus convencus par la persuassions ou exaltés par la propagande, mais les «familles de kolkhosiens, ouvriers et fonctionnaires», donc toute la population roumaine de Bessarabie. Le titre du document indique en outre qu'il existe en R.S.S. Moldave une «Direction générale» spécialisée dans ce genre de «permutations volontaires».

Une partie de la presse occidentale, je dois le reconnaître, ne s'est pas – pour une fois – laissée raconter. Après un bon nombre de journaux anglais et américains. Le Figaro titre ainsi un très documenté article signé par son envoié à Londre, Daniel Norman:

«POUR COUPER COURT A TOUTE REVENDICATION TERRITORIALE DE BUCAREST.

L'U.R.S.S. reprend les deportations des Roumains de Bessarabie vers l'Asie centrale.»

L'auteur de l'article montre une bonne connaissance des difficiles rapports roumano-russes au cours de siècles et ne ménage guère l'imperialisme sanguinaire de Moscou. En citant un passage d'un livre publié récemment à Bucarest («Notes sur les Roumains» de Karl Marx), il remarque – l'ironie de l'histoire «– que le père du communisme international démasqua, lui-même, l'impérialisme russe et condamna, à l'epoque, sans ambages l'annexion de la Bessarabie, qu'il qualifiait de «conquette ehontée de territoires étrangers par la force brute, rien que vol pur et simple . . .»

L'article du Figaro est dans son ensemble clair, sans détour, juste. Malheueusement, une faute d'impression – 16 au lieu de 61 – pourrait faire croire qu'en 1919 la proportion des Roumains en Bessarabie n'était plus que de 16%. Et si la différence entre 90% (1812) et 16% (1919) mettrait plus en evidence la dureté d'un siècle de domination russe, il ne reste pas moins que cette chutte du pourcentage des Roumains ne correspond pas à la vérité historique et l'on pourrait supposer qu'en 1919, lorsqu'elle est revenue à la mère-patrie, la Bessarabie n'était plus une province roumaine. Pour l'édification du lecteur, nous rappelons ici quelques dates et quelques chiffres.

La Bessarabie est la province roumaine qui se trouve à la limite orientale de la Roumanie. Elle est située entre: le Dniester, à l'est – qui la sépare de l'Ucraine; la mer Noir et le Danube – celui-ci la séparant de la Dobrudgea roumaine – depuis son embouchure jusqu'à l'endroit où il reçoit les eaux du Pruth, au sud; le Pruth, à l'ouest – qui la sépare de la Moldavie roumaine. Au nord, près de Czernowitz, une ligne conventionnelle la sépare de la Bukovine roumaine.

La Bessarabie s'étand sur une surface de 44.000 kilomètres carrés; sa population est de circa 3.000.000 habitants, dont plus de 2/3 sont des Roumains. L'origine, la religion, les mœurs, le tempérament, les chants et les danses folkloriques, la langue de cette population considerée aujourd'hui moldave, sont ceux des tous les Roumains. Le nom même de cette province lui vient des princes de la Valachie appartenant à la grande famille des Bassarabes qui étandirent leur pouvoir sur les territoires roumains de Dobrudgea et sur la plaine qui s'étand au nord de la mer Noir entre le Pruth et le Dniester, jusque vers Bender. Mircea le Vieux (1386) et Vlad l'Empaleur (1465) s'appuyèrent, dans leurs combats défensifs contre l'invasion des Otomans sur les forteresses du sud de la Bessarabie: Kilia et Cetatea Albă.

Il est à noter que les Russes n'arrivèrent sur le Dniester que vers la fin du XVIII-e siècle (1791). Et c'est seullement à partir de ce moment qu'il commencent a convoiter les provinces roumaines, sous le prétexte falacieux de leur pravoslavnique protection des chretiens.

Vingt et un ans après, en 1812, sous Alexandre I-er, ils reussirent à annexer, pour la première fois, la Bessarabie, dans des conditions malheureuses, imputables en grande partie à l'ambiguïté et sinuosité de la politique de Napoleon I-er.

En 1856, après la guerre de Crimée et grace à l'aide politique de Napoleon III., la Roumanie recupère trois districtes de la Bessarabie méridionale; mais lui furent de nouveau arrachés en 1878, en dépit du traité signé entre la Roumanie et la Russie par lequel celle-ci s'angageait formellement à respecter l'integrité du territoire roumain. C'est à cette condition expresse que la Roumanie avait permis le passage des troupes russes vers la Bulgarie. Mais à la fin de la guerre russo-turque, que la Russie,

aidée par la Roumanie à pu surmonter une situation extrêmement critique pour ses armées dans les Balkans, gagna, l'annexion des trois districtes roumains fût une manière de reconnaissance spécifiquement russe.

Après la première guerre mondiale (1919), la Bessarabie, par la volonté de toute sa population, que «Staful Țării» exprima dans sa demande d'union à la mère-partie, revient à la Roumanie. Mais elle ne connaît que vingt ans de paix et de tranquilité, car en 1940, après la conclusion du pacte Ribentrop-Molotov, elle est de nouveau envahie. Cette fois-ci, au nom de l'internationalisme prolétaire, par l'Armée rouge. A cette occasion, Stalin annexa aussi la Bukovine du Nord. Je pense qu'il est très interessant de connaitre la justification que Molotov donna sur ces annexions territoriales.

Pour la Bessarabie: «Tout territoire qui à appartenu une fois à la Russie tzariste, revient de droit à l'Union soviétique.»

Pour la Bukavine: «Elle a été annexée en guise de dédomagement pour les vingt années que la Roumanie a occupé la Bessarabie.»

En 1941, la Bessarabie est liberée par l'Armée roumaine, mais perdue de nouveau en 1944, après le coup d'Etat perpetré par quelques hommes politiques inconsients, guidés par les agents de Moscou, et avec le concours du Rois Michel qui, en consentant à arrêter le Chef de l'Etat dans le Palais royal, trahit la Roumanie.

C'est là, très brievement, toute l'histoire de la Bessarabie. Ayant un voisin qui se montra aussi maléfique dans son «amour chrétien» que dans sa «solicitude prolétaire», la population de la Bessarabie connut, on s'en est apperçu, un sort assez changeant. Mais ce n'est pas tout; car l'occupant russe ou sovietique – c'est-a-dire le même – ne se contenta pas de l'exploitation économique du pays. Pour satisfaire ses appétits impérialistes, qui restèrent toujours insatiables – en depit et par dessus les systemes et les idéologies –, il visa l'âme du peuple. S'il est un élément qui n'a guère changé dans le pays des steppes, c'est bien la politique de dénationalisation et de russification.

Ainsi, de 1812 à 1919, la proportion des Roumains en Bessarabie tombe de 90% à 66,68%. Les déportations de Stalin et puis celles de Khroustchov, réduisirent encore le nombre des Roumains. Brejnev et Kosyguin paraissent, à leur tour, décidés à finir avec la population roumaine de Bessarabie; ils la remplacent simplement par des Ouzbèques et d'autres peuplades de l'Orient.

Que l'Europe prenne garde! Avec la perte de la Bessarabie par la Roumanie c'est l'Asie qui avance.

Le sort de la Bessarabie est lié au sort du peuple roumain tout entier

N. IORGA, **La vérité sur le passé et le présent de la Bessarabie,** Bucarest, Paris, 1922, p. 50 et suiv.*)

En 1774 les Russes, à la fin d'une longue guerre contre l'Empire ottoman, s'étaient bornés à demander le droit d'une vague protection sur «l'Eglise» grecque en Turquie. En 1793, abandonnant le grand projet de Catherine II, qui avait espéré pouvoir partager avec l'Empereur Joseph les provinces chrétiennes du Sultan, ils durent s'arrêter sur le Dniester. En 1806, profitant de l'instabilité des frontières à l'époque napoléonienne, ils prenaient le premier pretexte venu et envahissaient la Moldavie d'abord, puis la principauté voisine de Valachie. Sans résistance, Hotin fut occupée, et les troupes russes firent, au mois de décembre, leur entrée triomphale à Jassy.

Cette fois elles étaient bien décidées à ne plus sortir de cette province, tant de fois envahie, puis abandonnée. Aussi, tandis qu'au commencement ils parlaient de libertés et de l'intégrité du territoire moldave, en 1809 ils négligèrent tout ce qui auraient pu leur gagner des sympathies, étant certains de devenir bientôt les maîtres. Un témoignage contemporain dit: «On ne peut exprimer par des paroles la manière dont les troupes se comportent envers les habitants du pays. Leur pillage est tellement terrible que personne n'est sûr de son avoir. Le pays est obligé de fournir les provisions nécessaires, mais les commandants les mettent en vente et les habitants doivent les remplacer à nouveau.» Quiconque ne favorisait pas les projets des Russes était executé «comme traître à la patrie» et on cherchait un bourreau qui veuille exécuter la peine capitale. Les plus grands boïars furent insultés, battus, traînés par la barbe dans la chambre même du conseil, poursuivis en justice, parce que leur voiture avait heurté un officier ivre. Le Métropolite lui-même, un prélat vénérable, révéré comme saint – Benjamin – fut soumis à des investigations. Déjà les officiers commençaient à prendre à ferme les terres moldaves qu'ils convoitaient. Dans le Sud de la Bessarabie, des milliers de Bulgares établis, au mois de juillet 1811, avec des privilèges tout à fait spéciaux.

En 1811, après que le camp du Grand-Vizir Achmed eût été fait prisonnier, par suprise, dans une île du Danube, près de Giurgiu, les négociations de paix commencèrent avec le délégué du Sultan. L'ambassadeur russe à Constantinople, Italinski, secondé par Sabanaéev et par l'interprète Joseph Fronton, demanda la possession de toute la Moldavie orientale, jusqu'au Séreth. Il fut refusé. A Constantinople on attendait l'offensive depuis longtemps promise par Napoléon. Cependant la frontière du Pruth fut offerte. Les Russes s'obstinaient tout de même vouloir le Séreth. Du moins on désiraient à Constantinople, conserver ces forteresses qui avaient résisté pendant si longtemps à la poussée moscovite: Ismail, Chilia, ainsi que les bouches du Danube.

Les pourparlers traînèrent jusqu'à la fin de l'année, et le congrès devenait «indéchiffrable» pour le consul de France à Bucarest.

Mais, comme le Tzar avait déjà lancé son ultimatum à Napoléon, lui demandant d'abandonner les territoires occupés en Allemagne (25 mars), il crut nécessaire de plier devant les nécessités de cette nouvelle attitude. Il consentit à renoncer aux bouches du Danube, mais il voulait le territoire entier entre le Pruth et le Dniester, qu'il faisait passer sous le nom trompeur de Bessarabie, nom appliquable uniquement à la seule région méridionale de la province. Comme l'ambassadeur de France, pendant longtemps attendu, le général Andréossy, n'arrivait plus, il fallut bien accepter ces conditions. L'amiral Tschitschagov vint à Bucarest pour demander une prompte réponse sous la menace de faire avancer la flotte de la Mer Noire et de soulever les Grecs et les autres orthodoxes.

Alexandre I était d'autant plus décidé à en finir qu'on lui rapportait des horreurs sur la conduite des troupes russes dans les provinces occupées. Pour ne pas laisser au rival nouveau venu le mérite d'arracher aux Turcs la paix voulue le Tzar, Koutouzov, le commandant en chef de l'armée du Danube, s'empressa de conclure. Il demanda au plénipotentiaire turc de signer les préliminaires, ce qui fut accordé.

Par le traité du 28 mai 1812 les Turcs cédaient, sans en connaître au moins les limites exactes, un territoire qui ne leur appartenait pas et qui faisait partie d'un pays dont ils s'étaient engagés à respecter l'intégrité.

C'est la seule raison de la domination russe sur la partie orientale de la Moldavie, car du côté des Roumains aucune demande dans ce sens n'avait été adressée au Tzar. Au cours du XVIII-e siècle, avant le développement de la consicience nationale, certains boïars avaient cru, en effet, pouvoir changer les conditions détestables du régime turc, doublé d'une oppression fiscale phanariote, par une autonomie sous le sceptre de Catherine II. Les événements les avaient cependant désabusés. D'un côté, l'attitude des généraux russes à leur égard leur avait inspiré un profond dégoût et, de l'autre, après que les idées de la Révolution française eurent pénétré en Orient, la jeune aristocratie était arrivée à la conviction qu'une nation peut vivre par ses seuls moyens et pour ses seuls buts. Aussi l'annexion du vaste et fertile territoire affublé du nom de Bessarabie fut-elle accueillie en Moldavie avec un sentiment général de révolte.

L'administration russe commença par des abus. Voici les termes dans lesquels les paysans de Bessarabie s'expriment en 1816, touchant le nouveau régime: «A chaque moment nous donnons toute espèce de choses, et personne ne nous demande s'il nous en reste encore pour en donner. De sorte que, à cette heure, la plupart d'entre nous n'ont plus même de quoi manger, à cause des services auxquels nous sommes obligés journellement. Nous donnons pour les courriers la dîme des troupeux et des abeilles et tant d'autres contributions, nous entretenons les soldats en quartier, et les nourrissons, et ils nous prennent par violence ce qu'ils trouvent dans nos maisons, et le mangent, et ils nous battent en plus pour leur donner ce que nous n'avons pas, et nous terrorisent ensuite pour leur donner des quittances . . .»

Jusque vers 1830 des Roumains remplirent en grande partie les fonctions administratives dans l'esprit de leur race et en employant, comme auparavant, non seulement la langue roumaine, mais aussi les formules de l'administration moldave. L'Eglise métropolitaine de Chișinău rédigeait son journal officiel dans les deux langues jusqu'après 1870. Mais, une dizaine d'années plus tard, un nouvel archevêque, Antoine, fut envoyé avec la mission spéciale de dénationaliser cette église; un digne successeur de cet évêque fut, tout dernièrement, Séraphin, de la famille des Tschitschagov, ancien colonel de cavalerie, qui traita, bien entendu, de la manière la plus cavalière le clergé roumain. Il fallut du courage à quelques prêtres, parmi

(Lire la suite en page page 8)

*) Dans le extraits ci- dessus le texte original a été condensé.

Le sort de la Bessarabie est lié au sort du peuple roumain tout entier

(Suite de la 7-e page)

lesquels le père Gurie (futur archevêque de Bessarabie) pour continuer les anciennes traditions roumaines en publiant des livres religieux, mais sans qu'on eût le droit d'introduire dans les églises et les écoles la langue nationale.

En 1877- lorsque le Tzar Alexandre II. dut commencer une nouvelle guerre contre la Turquie, ce point de la rétrocession de la Bessarabie (méridionale, rattachée à la mère patrie après la guerre de Crimée) faisait partie d'un programme qu'il était décidé à ne pas abandonner. En vain Jean Brătianu, qui se trouvait à la tête du gouvernement, et son associé, Michel Kogălniceanu lui-même, employérent tous les moyens pour obtenir que cette décision, dont ils soupçonnaient l'existence, fût abandonnée. On usa de toutes les ruses de la diplomatie pour introduire dans le traité d'alliance un terme équivoque, et, lorsqu'il fallut tout de même accepter la condition de l'intégrité territoriale de la Roumanie, on se réserva, ainsi qu'on l'a confessé au traité de Berlin, de l'interpréter dans le sens que cette intégrité était garantie seulement du côté de l'ennemi, et non du côté de l'allié aussi. Lorsque les Russes se trouvèrent acculés devant Plevna défendue par Osman-Pacha et qu'ils furent en danger d'être rejetés vers le Danube, lorsque l'armée roumaine, dont le Tzar avait refusé le concours, fut appelée désespérément à leur secours, Alexandre II. se borna à répondre aux insistances de Brătianu que la Roumanie ne se repentira pas d'avoir secouru sa puissante voisine.

Cependant le traité de San-Stefano offrait aux Roumains la Dobrogea turque en échange de la Bessarabie méridionale, et cela sans avoir touché un mot sur ce sujet au ministre roumain. L'opinion publique s'en émut, le gouvernement eut toutes les difficultés pour éviter une rupture entre les deux pays qui avaient combattu contre l'ennemi commun; Brătianu et Kogălniceanu se rendirent au congrès de Berlin qui devait revoir les clauses de celui de San-Stefano. S'il fallut se soumettre à une nécessité inexorable, aucun acte de cession ne fut conclu. La Roumanie se borna à retirer ses fonctionnaires devant une prise de possession qui ressemblait à un envahissement. De cette façon la Bessarabie méridionale revint à la Russie: elle était destinée à rentrer dans le domaine national roumain avec le reste de la province.

Lorsque la République russe, fondée en février 1917, tomba entre les mains des agitateurs communistes et que des bandes affluèrent en Bessarabie, détruisant les maisons de campagne, maltraitant et tuant parfois les propriétaires, faisant disparaître, en même temps, avec des richesses immenses, les trésors irréparables des bibliothèques et des collections scientifiques, lorsque ce malheureux pays fut transformé en un immense champ de brigandage, les dépôts de provisions de l'armée roumaine étant en danger d'être pillés par les brigands au service du bolchévisme, des troupes roumaines furent envoyées au-delà du Pruth pour sauvegarder cette propriété de l'Etat roumain. Bientôt cependant elles se trouvèrent devant tout un mouvement national, qui demandait l'établissement d'une autonomie bessarabienne destinée à la protéger contre des invasions pareilles.

Ce mouvement était dû aux officiers et aux soldats massés à Odessa, qui, dans des assemblées très fréquentées, demandèrent impérieusement ce changement de situation. Il en résulta une République Moldave, à la tête de laquelle se trouvaient les anciens défenseurs de la cause roumaine en Bessarabie.

La République Moldave dut s'entendre pour une défense commune avec le Royaume roumain. Après de longues discussions on arriva le 28 mars 1918 à la décision solennelle de confondre la République Moldave avec cette Roumanie libre, à laquelle devait se réunir — et c'était le but de la guerre nationale — les provinces appartenant à la monarchie austro-hongroise. La Bessarabie fut donc la première qui, écartant la domination étrangère, réunit ses forces à celles de la Roumanie combattante pour partager, avec le Royaume, le triomphe de la cause des Alliés. Cette réunion fut solennellement reconnue par les Puissances occidentales, et malgré les invasions des bandes anarchiques, les autorités russes mêmes se comportèrent envers le nouveau régime bessarabien de façon à paraître acquiescer à un changement irrémissible.

G. I. BRATIANU,

Demande d'interpellation adressée au ministre des Affaires Etrangères, le 5 octobre 1935.

Depuis quelque temps, mais surtout depuis quelques semaines, il est question avec toujours plus d'insistance dans la presse étrangère, d'un nouveau pacte entre la Roumanie et l'URSS, complété par une convention militaire qui ouvrirait, dans certaines éventualités, nos frontières du Nord-Est au passage des armées soviétiques.

(...)

Quelle que soit la justification que l'on essaie de lui donner, **l'entrée des armées de l'URSS sur le territoire de la Roumanie constituerait un danger mortel, non seulement pour la sécurité de l'état roumain et de ses frontières, mais pour l'existence même de la nation.**

Une pareille convention mettrait fin définitivement à notre alliance avec la Pologne, alliance qui répond à la nécessité permanente de nous assurer contre les tendances séculaires d'expansion de la Russie — hier impériale, aujourd'hui soviétique — **tendences que les pactes peuvent dissimuler pour un temps, mais non pas abolir.**

Loin de nous défendre contre un danger à l'Ouest, l'entrée des troupes soviétiques déterminerait la pénétration sur notre territoire des armées étrangères, et ferait de ce pays, comme il y a deux siècles, le champ de bataille des impérialismes du Centre et de l'Est de l'Europe.

Enfin, dans l'état inquiétant dans lequel nous nous trouvons ajourd'hui, au point de vue matériel et moral, **une occupation russe enlèverait tout obstacle à la pénétration du communisme, cet ennemi déclaré de l'Etat et de la société roumaine.**

Deux circonstances nous ont déterminés jadis à conclure des alliances et des conventions militaires avec la Russie:

en 1877, la guerre de l'indépendance, à la suite de laquelle, **en dépit de tous les traités et de toutes les garanties, nous avons tout de même perdu la Bessarabie méridionale;**

en 1916, la guerre de l'unité nationale, qui aurait pu finir autrement si nous n'avions eu le soin de nous assurer la garantie de tous nos alliés, et s'il n'y avait pas eu l'impondérable de la révolution russe.

Les hommes d'Etat qui ont conclu ces alliances et qui s'appelaient Jean C. Bratianu et Jean I. C. Bratianu, se rendaient très bien compte du risque qu'ils couraient. mais leurs signatures ont été déterminées par la nécessité de réaliser un but supérieur: l'indépendance du pays ou l'unité de la nation.

Quels sont aujourd'hui les intérêts supérieurs qui pourraient nous décider à nous exposer délibérément à d'aussi graves dangers?

Est-ce que les dirigeants de ce pays se rendent compte des responsabilités écrasantes qu'ils assument devant la Roumanie et l'histoire et des conséquences de cette responsabilité?

G. I. BRATIANU,

Lettre adressée à M. Stelian Popesco, directeur de l'«Universul».

...Assurément, ni l'année dernière, quand j'ai fait les réserves que vous connaissez au sujet de la reprise des relations diplomatiques avec l'URSS, ni maintenant, je n'ai entendu m'opposer à la nécessité d'une détente dans nos rapports avec nos voisins de l'Est. Qui ne souhaiterait d'ailleurs des relations **normales** avec l'URSS, entourées de toutes les garanties exigées par le droit international et les intérêts nationaux?

Mais de cet objectif bien naturel d'une politique de réalités, à une convention ou à un pacte qui nous annexerait simplement au système soviétique en Europe Orientale et ouvrirait, à travers notre pays, **la voie à l'expansion communiste en Europe Centrale, il y a toute la distance qui sépare les commandements de la logique de l'obsession morbide du suicide.**

Ce que je voudrais préciser aujourd'hui, c'est que le résultat d'une entente de cette nature reste le même, quelle que soit la forme qu'elle puisse adopter; le pacte d'assistance mutuelle est tout aussi dangereux que la convention militaire, parce qu'elle la comprend et qu'elle y est sous-entendue, et même si le pacte débutait par la formule, qui serait assurément bien tentante, d'une reconnaissance plus complète et plus catégorique des frontières roumaines, l'alliance en elle-même, par toutes ses conséquences d'ordre politique et militaire, annulerait en fait tout ce que nous aurions pu en droit.

L'expérience de l'histoire le prouve. La convention du 4 avril 1877 obligeait la Russie impériale «à maintenir et à défendre l'intégrité actuelle de la Roumanie». Une année n'était pas révolue et la Bessarabie méridionale nous était arrachée par notre allié reconnaissant, malgré toutes nos protestations, auxquelles les Grandes Puissances, assemblées au Congrès de Berlin, montraient une sympathie bien platonique.

Aurions-nous la garantie que la Russie Soviétique respecterait davantage de pareils engagements — **même s'il lui arrivait de les prendre** — en ayant en même temps l'assurance de pouvoir les effacer par la présence même de ses armées, auxquelles on aurait permis l'accès du territoire roumain?

(...)

Il y a dans cette éventualité un triple danger: un péril national, parce que l'entrée des armées soviétiques menace l'intégrité de la Roumanie unifiée.

Au point de vue social, cet événement provoquerait la victoire du communisme intérieur, dont les progrès inquiètent tous ceux qui en sont conscients, et menacent l'existence même de notre nation.

Au point de vue international, il détruirait l'alliance de la Roumanie et de la Pologne, ce facteur d'équilibre et de paix dans l'Europe Orientale, alliance que nous désirons voir affermie en dépit de toutes les intrigues qui s'efforcent de l'ébranler, quelle que soit leur source.

(...)

Mais quelques personnes bien informées prétendent que nous n'avons plus la liberté de choisir **et que nos alliés nous demandent avec insistance d'ouvrir aux Soviets la route de l'Europe Centrale. Dans ces informations, on rencontre assez souvent le nom de la France.** Et c'est alors le moment de nous demander, quelles que soient les opinions de tel parti ou de tel groupe politique français si c'est vraiment l'intention des représentants autorisés, des dirigeants responsable de la politique extérieure de notre grande alliée, **de nous acculer à une décision qui signifierait, en fin de compte, un grave danger pour elle-même.**

J'ai de puissants motifs de croire que l'expérience de l'histoire, si douloureuse pour la Roumanie, **n'est pas moins évidente pour la France.**

Le 12 octobre 1935.

LA COMMUNAUTE DES ROUMAINS EN FRANCE

APPEL

Depuis vingt ans — il est bien connu — l'impérialisme de la Russie soviétique fait règner sur les pays de l'Europe centrale et orientale la loi d'airain d'une exploitation sauvage et d'une oppression sanglante. Mais ce que l'on connaît moins bien c'est le sort réservé par l'Union-Soviétique aux territoires européens qu'elle s'est appropriés, par la force et par la fraude, au lendemain de la deuxième guerre mondiale. Elle poursuit dans ces régions la traditionelle politique de dénationalisation et de russification.

Ainsi, des informations récentes font état de la situation tragique des Roumains de Bessarabie, objet de nouvelles mesures de déportation vers les régions désertiques de Kazakstan, en Sibérie.

Ces mesures, — ainsi qu'il ressort du communiqué publié par l'officiel «Moldova Socialista» 9 janvier 1965 —, frappent cette fois-ci «des familles» entières «de kolkhosiens, ouvriers et fonctionnaires».

Par ces techniques odieuses, la Russie soviétique veut modifier le caractère ethnique de la Bessarabie afin de créer «un état de fait» qui, un jour, rendrait vain la revendication de cette province par la Roumanie.

La Bessarabie est historiquement partie intégrante de la Roumanie et ethniquement roumaine. (Au reste, l'élément roumain dépasse largement le Dnistre, frontière orientale de cette province.)

Par conséquent, la Communauté des Roumains réfugiés en France, ayant la possibilité de proclamer ces vérités, affirme solennellement que, quel que soit à l'avenir «l'état de fait» créé par ces méthodes indignes de notre temps, il ne saura entamer en aucune manière et à aucun moment le droit des Roumains de retrouver leurs frontières légitimes.

Faisant écho aux angoisses et souffrances du peuple roumain, les réfugiés lancent un fervent appel aux hommes d'Etat, aux organismes internationaux et à la conscience du monde libre, pour qu'une enquête soit faite dans le cadre des Nations Unies et que cessent — enfin — ces consternants procédés.

1) **l'Église Orthodoxe Roumaine en France.**
2) **La Mission Catholique Roumaine en France.**
3) **l'Association «Pro Bassarabia».**
4) **La Fondation Universitaire Charles Ier.**
5) **Le Centre Roumain de Recherches.**
6) **La Ligue des Droits de l'Homme (Section Roumaine).**
7) **l'Union Latine (Section Roumaine).**
8) **Syndicat de Journalistes Roumains Démocrates.**
9) **l'Association des Ouvriers Roumains «Ion Roata».**
10) **l'Association des Anciens Combatants Roumains.**

Episcopul martir Vasile Aftenie*)

de † Vasile CRISTEA A.A.
Episcop titular de Lebedo

Ziua de zece mai e zi sfântă pentru neamul românesc. E sărbătoarea națională în care se amintesc evenimentele care au dus la înfăptuirea și independența Statului Român.

In deosebi desrobirea României de sub jugul turcesc a făcut din ziua națională a poporului român o zi sfântă, fiindcă atunci a încetat dominația necredincioșilor asupra unui popor creștin, care a primit credința în Hristos dela Roma deodată cu apariția lui ca neam pe pământul Daciei. In ziua de zece mai s-a pus capăt unei epoci triste din istoria neamului românesc, epocă în care dușmanii creștinismului au dijmuit țara cu tributuri grele de bunuri și de sânge.

Dar n'a trecut nici un secol dela independența noastră, când noi cutropitori ne-au năvălit țara, ne-au răpit bunurile ca și Turcii și au încercat să ne distrugă — mai rău decât aceștia — instituțiile și forțele spirituale.

In cadrul acestei opere de distrugere a valorilor spirituale și a credinței religioase intră crunta prigoană împotriva Bisericii catolice din România și moartea în închisorile comuniste a Preasfințitului Vasile Aftenie, moarte întâmplată tot în ziua de 10 mai, anul 1950.

Amintind acest fapt dureros în ziua de 10 mai, pentru noi e o datorie nu numai religioasă și bisericească, ci și o datorie națională, fiindcă Episcopul Vasile Aftenie și-a dat viața pentru cele ce poporul român are mai prețios: credința lui în Dumnezeu.

Martiriul Episcopului Vasile Aftenie, ca cel dintâi căzut pentru credință sub prigoana comunistă, ar putea fi socotit deci ca un simbol al rezistenței împotriva descreștinării poporului român, un exemplu de urmat pentru aceia care-și văd amenințată credința și viața.

Iată dece se cuvine a evoca figura acestui neclintit mărturisitor de credință.

Episcopul Vasile Aftenie se trăgea dintr'o familie de țărani din Londroman depe Târnave. A văzut lumina zilei în 14 iulie 1899. A învățat carte la Blaj și la Roma. După primirea Preoției a fost profesor la Blaj, apoi Protopop la București. In anul 1940 a fost numit Vicar al Mitropoliei Blajului în Capitală.

In București Episcopul Aftenie era cunoscut de multă lume. Il cunoșteau oameni de știință, scriitori și artiști și il cunoșteau mai ales oamenii simplii și săraci care îi cereau ajutor, încurajare și sfaturi în timpurile grele de atunci.

Când, în anul 1948, s'a început persecuția împotriva Bisericii catolice de rit oriental Episcopul Aftenie a fost unul dintre cei dintâi arestați. Nu i s-a făcut nici un fel de proces fiindcă poliția comunistă nu putea afla nici o vină în păstorul catolicilor din București. E cunoscut faptul că persecutorii au făcut asupra Preasfințitului Aftenie mai multe presiuni pentru a-l îndupleca să se lapede de Biserica sa. Incercările s'au făcut în diferite feluri. Mai întâi au încercat cu promisiuni: i s-a oferit libertate și onoruri. El a răspuns că vrea să rămână credincios Bisericii sale. Atunci i s-au mărit torturile. Din cauza suferințelor îndurate Ep. Aftenie a murit; s'a stins ca un necunoscut în temniță. Moartea lui nu a fost anunțată nimănui, dar l-au recunoscut groparii. Prigonitorii n-au reușit să-l ascundă și astfel lumea a știut că, după doi ani de suferință în închisoare Arhiereul Vasile Aftenie a trecut la cele veșnice și a fost înmormântat în cimitirul Belu din București.

Prin moartea sa prematură (avea numai 50 de ani la moarte), Vasile Aftenie a întărit mărturisirea de credință pe care a făcut-o când a fost numit Episcop. El a scris atunci: „Nu caut altceva decât mărirea lui Dumnezeu și propășirea Bisericii noastre, în unire și adevărată supunere față de Sfântul Scaun, chiar dacă ar trebui să-mi dau viața pentru acest lucru." (Biserica Română Unită, Madrid, 1952, p. 355.)

Această mărturisire de credință, Preasfințitul Aftenie a trăit-o zi de zi și o repeta des acelora care încercau să-l ademenească să-și lase credința. Fidel idealului pe care și l-a ales și Bisericii pe care a servit-o, el s'a învrednicit a fi unul dintre primii care și-a dat viața pentru credință, în timpul nostru, pe pământul României. In veacurile trecute și în împrejurările grele prin care a trecut poporul român au fost încă mulți care au suferit și au murit pentru Hristos, care, toți împreună prin sacrificiul lor au pus temeiul spiritualității creștine și au garantat valorile nepieritoare ale neamului.

Și în zilele noastre istoria României se țese din eroism de martiri și dacă va rămânea ceva în viitor va fi desigur bazat pe valoarea spirituală a acestor fii aleși ai neamului, care și-au dat viața pentru credința lui Hristos.

In concepția creștină martiriul este o forță spirituală care-și va da roadele sale la timpul cuvenit. Prin moartea Episcopului Aftenie s'a început și în România șirul mărturisitorilor credinței și a martirilor, care formează cununa de glorie și chezășia triumfului Bisericii persecutate și a Neamului oprimat.

La acest triumf, la anticiparea acestui triumf, vom contribui și noi prin viața noastră de adevărați creștini și români, prin rugăciune statornică și prin încredere desăvârșită în puterea și bunătatea lui Dumnezeu. — Așa să fie.

*) Cuvântare ținută în ziua de 9 mai 1965, în fața comunității românești din München.

Die Standarte

Das wahre Gesicht der Koexistenz

Es gibt eine ganze Reihe von Begriffen, die einander widersprechen, Antinomien, wie der Begriff der „Gleichheit", die seit der französischen Revolution ständig proklamiert, jedoch von jedem anders verstanden wird. Unter diesen einander widersprechenden Begriffen nimmt die sogenannte Koexistenz einen besonderen Platz ein. Es gibt keine Koexistenz! Es gibt sie weder in der Natur, noch in der Entwicklung der Menschheit, die durch den Übergang von einer Form zu einer anderen Form determiniert ist.

Zur „friedlichen Koexistenz" ist zu sagen, daß es zwar einige große Fische gibt, die sich von kleinen Fischen die Zähne putzen lassen, ohne diese kleinen Zähneputzer zu verschlingen. Es handelt sich aber hier um eine bestimmte Kategorie von kleinen Fischen, die eine bestimmte Funktion ausüben und von den großen Fischen toleriert werden, solange sie ihre Aufgabe planmäßig und ehrfurchtsvoll erfüllen. Diese kleinen Fische sind also Satelliten und sie leben für das Wohl der großen Fische. Sie putzen deren Zähne, damit diese andere Fische besser fressen können. Das ist die Koexistenz, die sich die Kommunisten vorstellen. Diese und keine andere. Das gleichzeitige Dasein von Ländern „verschiedener sozialer und politischer Systeme" ist bedingt nur durch den Nutzen, den diese Länder dem Weltkommunismus auf dem Wege zur Erreichung seines Endzieles, das auch gar nicht verheimlicht wird, bringen: **Dem totalen Sieg des Kommunismus überall und die Einführung seines politischen, geistigen und sozialen Systems in allen Ländern.**

Wir glauben, daß die führenden und verantwortlichen Politiker des Westens sich dessen bewußt sind, daß der Kommunismus sein Ziel nicht geändert hat und daß die sogenannte Entstalinisierung nicht etwa eine Abweichung oder sogar einen Verzicht auf dieses Endziel bedeutet. Wenn ein westlicher Politiker eine Einverständniserklärung zur friedlichen Koexistenz abgibt, tut er das gewiß nicht aus Überzeugung. Eine solche Erklärung hat mehr den Wert eines taktischen Zuges und einer Anpassung an das sogenannte Weltgewissen. Hier liegt die ganze Problematik dieses unheimlichen, betrügerischen Begriffs der „friedlichen Koexistenz".

Über das sog. „Weltgewissen" hat ein mutiger, kompromißloser und sehr gut informierter deutscher Journalist, **Winfried Martini,** in Heft 6, 1965, der Zeitschrift „Kristall" – einer tatsächlich außergewöhnlichen Illustrierten und wahrscheinlich der einzigen in Deutschland, die nicht bereit zu sein scheint, sich der Diktatur der Meinungsmacher zu beugen – einen überzeugenden und unwiderlegbaren Artikel veröffentlicht. Martini erbringt in diesem Artikel den Beweis, daß das sogenannte Weltgewissen links steht und die Öffentlichkeit zwingt, von Fall zu Fall zu schweigen oder sich zu empören: „Kommt irgendwo ein Mann der Linken als Verräter ums Leben, empört sich die Welt – aber sie schweigt, wenn das gleiche Schicksal einen Mann der Rechten trifft."

Diese Behauptung wird durch einige eklatante Beispiele untermauert:

„Als vor einigen Jahren das amerikanische Ehepaar Julius und Ethel Rosenberg wegen Spionage zugunsten der Sowjetunion auf dem elektrischen Stuhl starb, war die ganze Welt wochenlang in Aufruhr. Als 1963 in Moskau der sowjetische Oberst Penkowski hingerichtet wurde, rührte sich keine Feder. Er hatte ja zugunsten Amerikas Spionage getrieben. Ein feiner Unterschied, den das „Weltgewissen" zu respektieren weiß.

Doch das „Weltgewissen" meldete sich dröhnend, als im April 1963 der spanische Kommunist Julian Grimau Garcia zum Tode verurteilt wurde, der im spanischen Bürgerkrieg als Chef der politischen Polizei in Valencia und Barcelona zahllose Greueltaten gegen Wehrlose verübt und befohlen hatte. Dieser Bürgerkrieg war gewiß keine Idylle, und keiner der an ihm Beteiligten verfuhr zimperlich. Aber man stelle sich vor, irgendwo werde ein Mann hingerichtet, weil er damals als Anhänger Francos Greueltaten gegen Kommunisten begangen hätte: Würden sich dann auch überall Demonstranten formieren, würden Verbände und Komitees telegraphisch protestieren und die Zeitungen wettern? Es wäre noch nicht einmal denkbar!

Im August 1963 wurden in Spanien zwei Anarchisten, die mit Plastikbomben gearbeitet hatten, zum Tode verurteilt; im Juni 1964 wurden in Kuba drei Spione hingerichtet. Das „Weltgewissen" stand auf: gegen Franco, nicht gegen Castro.

Die Unmoral von der Geschichte: Wer schon morden oder spionieren will, soll es auch auf der „richtigen" Seite tun; das „Weltgewissen" wird sich mit erhabenem Lärm für ihn einsetzen. Doch wehe dem, der diese goldene Regel unserer Zeit nicht beachtet, der sich an Kommunisten vergreift oder gegen Moskau Spionage treibt: Das „Weltgewissen" wird eine bewundernswerte Zurückhaltung üben. So einfach ist das – und so schaurig!"

Auf die gleiche Weise reagiert das „Weltgewissen" auch auf dem Gebiete des Rückzuges vor dem Weltkommunismus. Jede Räumung einer westlichen Position, ihre Preisgabe an die Anarchie und schließlich an den Ostblock, wird als ein Schritt „zur Erhaltung des Friedens und für das Wohl der Menschheit" begrüßt. Jeder Versuch des Westens, den Vormarsch des Kommunismus auch nur einzudämmen, wird gebrandmarkt; die „große Tagespresse" schlägt Alarm, das „Weltgewissen" wird mobilisiert und die allgemeine Öffentlichkeit mit dem Gespenst einer akuten Kriegsgefahr in Angst und Schrekken versetzt.

Wenn ein vernünftiger, klardenkender westlicher Politiker es wagt, die Aufmerksamkeit seiner Landsleute auf die kommunnistische Gefahr zu lenken, wird er sofort als Rechtsradikaler, Faschist, Kriegshetzer und Feind des Volkes denunziert. Wenn es sich um Wahlen handelt, setzen die Meinungsmacher, gleich ob sie im Zeitungswesen, im Rundfunk oder im Fernsehen tätig sind, alles in Bewegung, um die Propaganda aller Linksgerichteten zu begünstigen. Patentierte Personifizierungen der Mediokrität werden als Kapazitäten und traurige Demagogen als Fachmänner präsentiert. Nach den Wahlen werden die Resultate so kommentiert, daß der Zeitungsleser, bzw. der Rundfunkhörer tatsächlich glaubt, daß wiederum ein Ruck nach links stattgefunden hat und daß dieser Linksrutsch dem sogenannten „Strom der Geschichte" entspricht. Wohin dieser „Strom der Geschichte" führt, wurde niemals deutlich erläutert. Er deckt sich aber **im ganzen** mit der materialistischen Interpretierung der Geschichte und mit den Zielen, wie sie der Weltkommunismus verfolgt.

So ist es auch mit der „friedlichen Koexistenz". Die westlichen Politiker, die es wagen würden, gegen die „friedliche Koexistenz" Stellung zu nehmen und ihre wahren Gedanken zu bekunden, laufen Gefahr, in das Kreuzfeuer der Meinungsmacher und der Prominenten des Weltgewissens zu geraten, von der „großen Presse" angegriffen zu werden und auf diese Weise einen Teil ihrer Wählerschaft zu verlieren. So sind sie gezwungen zu sagen was sie nicht glauben und sich als Verfechter der „friedlichen Koexistenz" vorzustellen. Wenn trotzdem Abwehrmaßnahmen gegen die kommunistische Gefahr getroffen werden müssen, dann geschieht dies sehr vorsichtig und unter Wahrung der allergrößten Diskretion. Das „Weltgewissen" verfolgt jede Bewegung, jeden Versuch sich zu verteidigen. Wehe, wenn etwas getan wird, was nicht seinem politischen Konzept entspricht, oder wenn richtig und wirkungsvoll zurückgeschlagen wird ...

Man muß kein großer Stratege sein, um zu begreifen, daß der Verlust Südvietnams die Preisgabe des gesamten südostasiatischen Raumes und darüber hinaus die Bedrohung der Philippinen und sogar Australiens bedeuten würde. **Die Amerikaner haben hier so gehandelt, wie man handeln mußte.** Sie haben zurückgeschlagen, die Stützpunkte, die Ausgangsbasis, die Versorgungslinien und die rückwärtigen Stellungen der Vietkong bombardiert und auch ein nichttödliches Gas eingesetzt, wie es von der Polizei jeden Landes gegen Demonstranten und Aufständische verwendet wird. Was für ein Geschrei des „Weltgewissens", was für eine Empörung der „Friedensapostel" mit und ohne Nobelpreis ...

Das „Weltgewissen" muß das Prinzip der „friedlichen Koexistenz" unbedingt retten, damit der Weltkommunismus ungestört weiter ein Objekt nach dem anderen gewinnen kann. Mit der Zeit haben auch breitere Massen angefangen, die Spielregeln des „Weltgewissens" zu begreifen. Hier und da erheben sich Stimmen, die die Gefahr, welche die Entlarvung dieses Weltgewissens mit sich bringt, auf sich nehmen und zum Zusammenschluß aller gesunden und kampfbereiten Kräfte des Abendlandes aufrufen.

Für uns Überlebende der großen roten Flut, die Ost- und Südosteuropa unter sich begraben hat, besteht keine andere Wahl: **wir müssen uns denjenigen anschließen, die entschieden und an erster Stelle die Koexistenz-Verschwörung des sogenannten Weltgewissens bekämpfen und besiegen wollen.** **I. V. E.**

Führungsgrundsätze der sowjetischen Armee

In einer Artikelserie unter dem Titel „Revolution im Militärwesen" schreiben in der Fachzeitschrift „Kommunistische Streitkräfte" eine Anzahl von Offizieren ihre Meinung zu den neu formulierten Führungsgrundsätzen der sowjetischen Armee. Sie gehen von der Grundthese aus, daß eine „Revolution im Militärwesen" stattgefunden habe und daraus grundlegende Veränderungen in den Methoden und Formen der Kampfführung entstanden seien. Auch die Vorbereitung auf das moderne Gefecht sei anders geworden.

„Was noch vor kurzem richtig war, ist unter den jetzigen Bedingungen veraltet."

Da es im Gefecht auf die Erringung des Sieges ankommt, müssen von dem sowjetischen Soldaten folgende Eigenschaften gefordert werden:

grenzenlose Ergebenheit gegenüber der sozialistischen Heimat,
Treue gegenüber der kommunistischen Idee,
Mut und Entschlossenheit,
Standhaftigkeit und Ausdauer,
Verachtung gegenüber Feiglingen und Panikmachern.

Die Reihenfolge der geforderten Tugenden ist besonders interessant. Während bei früheren ähnlichen Katalogen die Ergebenheit gegenüber dem Kommunismus und seinen Führern vornean stand, gefolgt von der Forderung auf Solidarität im Sinne des proletarischen Internationalismus, steht jetzt die Forderung nach nationaler (!) Treue am Anfang.

Die Autoren lassen sich dann eingehend über die Notwendigkeit und den Wert der politischen Bewußtseinsbildung aus. Der Kampfgeist einer Truppe habe hier seine Grundlagen. Jetzt aber komme es nicht mehr allein auf diese Erziehungsform an. Man „müsse dem Soldaten von heute auch eine feste psychische Widerstandsfähigkeit anerziehen".

Erst wenn der Soldat **immun gegenüber allen negativen Einflüssen von außen sei,** könne sich in ihm ein hoher Angriffsgeist entwickeln.

„Siegen heißt angreifen! Nicht passives Abwarten in guter Deckung, sondern entschlossene, tollkühne Angriffshandlungen müssen für jeden Soldaten zum Gesetz, die schonungslose Vernichtung des Feindes zur Hauptaufgabe werden."

Alle diese neuen Aufgaben stellen, nach Meinung der Offiziere, hohe Anforderungen an die Politorganisation in der Armee. Sie muß neue Formen und Methoden entwickeln.

„Sie kann sich nicht an den Erfahrungen des letzten Krieges orientieren."

Jetzt heißt die Forderung: Je schwieriger die Lage im modernen Gefecht ist, umso aktiver muß die Politarbeit sein. **Nur wenn ständig auf die moralischen Kräfte des Soldaten eingewirkt wird, kann er den Sieg erringen.**

Diesen großen Feststellungen folgt das – sehr einfache – Rezept des Autorenkollektivs. Folgendes muß man zur Entwicklung der moralischen Kräfte des Soldaten tun:

Informationsgespräche,
kleine, kurze Versammlungen,
Besprechungen,
Erläuterung von Aufrufen der Kriegsräte,
Popularisierung von Heldentaten.

In ähnlicher Weise wird die Bedeutung der Disziplin in der Epoche der „Revolution des Militärwesens" abgehandelt. Zunächst wird Lenin zitiert, der strengste Disziplin für die Armee forderte. Dieses „Vermächtnis Lenins" habe heute eine noch größere Bedeutung erhalten.

Aber dennoch muß der Soldat aus Einsicht gehorchen.

„Die Erfüllung des Kampfauftrags verlangt, daß jeder Soldat mit vollem Bewußtsein initiativ und schöpferisch handelt. Jeder Soldat ist zum Verständnis verpflichtet, warum er gerade so und nicht anders handelt."

Diese neue Form der strengen Disziplin verlangen auch die neuen Waffen. Sowohl bei den Vorgesetzten als auch bei den Untergebenen müssen sich drei Dinge miteinander verbinden:

Selbständigkeit,
Selbstdisziplin,
schöpferische Initiative.

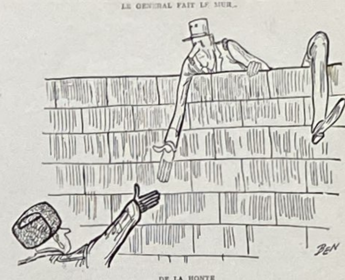
Unter den Bedingungen eines modernen Waffeneinsatzes kann die „Disziplinlosigkeit eines einfachen Soldaten unübersehbare Folgen haben".

Die Forderungen an die Offiziere sind noch höher. Es wird Lenins Bemerkung zitiert, wonach der Kommandeur im Kampf „Disziplin in der Selbständigkeit und in der Initiative" besitzen müsse.

Ganz allgemein müsse man von den Offizieren verlangen:

aktives, bewegliches Denken,
schöpferische Fähigkeit bei der Beurteilung der Lage,
klare, entschiedene Entschlußfassung.

(Wehrpolitische Information)

RIVAROL 29. 4. 1965: Die Schandmauer

UNIVERSITÄTS-MENSA IN MUNCHEN, TUMMELPLATZ FUR BOLSCHEWIKEN ALLER LÄNDER

Zum 20. Jahrestag des sogenannten Kriegsendes, veranstalteten die Kommunisten und ihre Freunde „Befreiungsfeiern". Vorträge und Podiumsdiskussionen, unter Teilnahme verschiedener kommunistischer Funktionäre aus den Ostblockländern und Bolschewiken aus Westeuropa, letztere meist als Vertreter sog. KZ.-Lagergemeinschaften oder Widerstandskämpferorganisationen getarnt.

In der Bundesrepublik Deutschland wurden solche Veranstaltungen von verschiedenen linksgerichteten, prokommunistischen Studentenverbänden organisiert, die **alle** unter der Kontrolle folgender, **rein kommunistischer** Organisationen stehen: „Weltbund der demokratischen Jugend", „Internationaler Studentenbund" und „Freie Deutsche Jugend" der SBZ.

In München fand am Donnerstag, den 6. Mai 1965, 20 Uhr, im Blauen Saal der Universitäts-Mensa, unter der Parole „Faschismus und Krieg", eine dieser von prokommunistischen Studentengruppen und -grüppchen durchgeführten Podiumsdiskussionen statt. Thema der Diskussion war: **„Okkupation und antifaschistischer Befreiungskampf".** Die Leitung hatte ein gewisser Werner **Präg,** angeblich ein Deutscher, die Teilnehmer waren jedoch ausschließlich ausländische Kommunisten, nämlich: E. **Jouhy** und J. **Lautissier** (Frankreich), A. **Bertolini** (Italien), Frau I. **Reinerova** (Tschechoslowakei) und P. **Woitjechowsky** (Polen).

Was dort, im Rahmen der „Padiumsdiskussion", gegen Deutschland und gegen das deutsche Volk, unter dem Beifall der jungen Bolschewiken und anderer Lausbuben, die sich „Studenten" nennen, gesagt wurde, möchten wir nicht wiedergeben. Eines muß aber gesagt werden: **kein Volk und kein Land auf dieser Erde würde eine solche unverschämte Provokation auf eigenem Boden dulden.**

DIE VERSCHIEBUNG DER EUROPÄISCHEN ARBEITER

Die wirtschaftliche Politik der führenden Mächte hat innerhalb der Sozialschichten der Völker eine ungleichmäßige Entwicklung hervorgerufen; die sozialen Gegensätze sind größer geworden. Diese kritischen Zustände waren auch die Hauptursache der Auswanderung vieler Arbeiter.

Das Beispiel der Schweiz zeigt die Gefahr einer solchen Politik, da die Arbeiter, welche durch die Schuld der plutokratischen Anarchie dorthin verschoben wurden, **bereits 18 % der Gesamtbevölkerung ausmachen.**

Wird diese Politik in Europa verallgemeinert, so entsteht überall ein wurzelloses Proletariat, das von den europäischen Plutokraten zwecks Erschwerung der Arbeitsbedingungen auf dem ganzen Kontinent benützt wird.

Demgegenüber erfordert die Aufrechterhaltung der nationalen Überlieferung in Europa, daß die Arbeit dort geboten wird, wo Arbeitskräfte vorhanden sind und nicht die Arbeiter gleichsam dorthin deportiert werden, wo sich Industrie anarchisch überentwickelt.

Die Europäische Neuordnung protestiert aus gleichen Gründen gegen die empörende Massendeportation nach den asiatischen Gebieten des Kasachstan seitens der sowjetischen Regierung, der gegenwärtig ganze „Familien" von „Kolchosern, Arbeitern und Beamten" aus dem ethnisch rumänischen Bessarabien in der offenen Absicht, den ethnischen Charakter dieser Provinz zu ändern, zum Opfer fallen.

MAILÄNDER ERKLÄRUNG
der Europäischen Neu-Ordnung, am 18. 4. 1965.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

MOLDOVA SOCIALISTĂ

Organul Comitetului Central și al Comitetului orășenesc din Chișinău al P.C.(b) din Moldova, și al Sovietului Suprem al R.S.S. Moldovenești

Ortografia nouă a limbii moldovenești

ÎNTRECEREA SOCIALISTĂ

Rezultate îmbucurătoare

„Moldova Socialista", als „Die Sozialistische Moldau", heißt das Hauptorgan der K. P. der Moldauischen Sowjetrepublik. Die Zeitung erscheint täglich in Kischinew und wird in zyrillischen Buchstaben gedruckt. Nach der Besetzung Bessarabiens durch die Russen, wurde diese Zeitung, wie die Photokopie beweist, in lateinischen Buchstaben und in einwandfreier rumänischer Sprache herausgegeben. In der abgebildeten Nummer der Zeitung lautet der Titel des Leitartikels: „Die neue Orthographie der moldauischen Sprache". Die „moldauische Sprache" ist eine russische Erfindung – in Bessarabien, wie auch im Gebiet östlich des Dnjester, spricht die einheimische rumänische Bevölkerung dieselbe rumänische Sprache, wie sie von den Rumänen der Region Bukarest, oder jeder beliebigen Region des Landes gesprochen wird. Es gibt überhaupt keinen Unterschied und die russischen Philologen machten sich jedesmal lächerlich, wenn sie auf internationalen Kongressen die Existenz einer „moldauischen Sprache" zu verteidigen versuchten.

Erst 1946 wurde in Bessarabien das zyrillische Aphabet eingeführt und als Breschnew, aus Chruschtschows Gnaden zum Statthalter von Bessarabien ernannt wurde, fing man an, größere Gruppen von Rumänen aus Bessarabien nach Asien zu deportieren. Jetzt haben diese Deportierungen ein nie dagewesenes Ausmaß angenommen. Die Russifizierung wurde also in drei Etappen durchgeführt: 1. neue, slavisierte Orthographie, 2. neues Alphabet und 3. Deportierung.

G. I. BRATIANU, **Die rumänische Frage 1940,** Bukarest, 1940.

Die Besetzung Bessarabiens und der nördlichen Bukowina durch die Truppen der Sowjetunion hat Rumänien eine Bevölkerung von ungefähr 3½ Millionen Einwohnern genommen. Das Rumänentum dieses Gebietes umfaßt für sich allein nach der Statistik von 1930, die eine für die Minderheiten sehr günstige Grundlage hatte, zwischen 2 und 2½ Millionen, wenn man der Vermehrung der Bevölkerung in den letzten Jahren Rechnung trägt.

Es wäre von großem Werte, von neuem und vollständig die Aufzeichnung zu veröffentlichen, die der Friedenskonferenz durch die rumänische Delegation am 1. 2. 1919 überreicht wurde; sie bildet heute noch die beste Beleuchtung der rumänischen Frage. Wir geben die wesentliche Stelle wieder:

„Wenn es eine Frage gewesen wäre, folgerichtig das Prinzip der sprachlichen und ethnischen Ordnung anzuwenden, **hätte Rumänien,** ohne daß man es hätte anfechten können, **die Vereinigung von Hunderttausenden fordern können, die Rumänen der Sprache, der Sitten und des Herzens sind und in geschlossenen Massen am linken Ufer des Dnjestr und jenseits des Bugs bis zum Dnjepr wohnen."**

Man darf endlich eine endgültige Regelung der rumänischen Frage nicht ins Auge fassen, ohne die neue Lage zu betrachten, die durch die Intervention der Sowjetunion und die Ereignisse in der Bukowina und in Bessarabien geschaffen wurden; es gibt dabei zugleich eine politische und moralische Unmöglichkeit. Dieses Problem geht übrigens über die Sphäre der eigentlichen rumänischen Belange hinaus; **es handelt sich nicht nur um die Grenzen Rumäniens, sondern um die Europas.** Wenn das Werk der Friedenskonferenz von 1919 nicht dauerhaft war, so auch deshalb, **weil sie das russische Problem freiwillig beiseite gelassen hat.** Die Staatsmänner, die das Europa von 1940 wiederherzustellen haben werden, können nicht den gleichen Irrtum begehen, der heute von schweren Folgen begleitet wäre, **für sie selbst wie für die Zukunft der zivilisierten Welt.**

DIE GEMEINSCHAFT DER RUMÄNEN IN FRANKREICH

APPELL

Es ist wohl bekannt, daß der sowjetrussische Imperialismus den Ländern Zentral- und Osteuropas, seit 20 Jahren, das tyrannische Gesetz einer wilden Ausbeutung auferlegt. Weniger bekannt aber ist das Schicksal, das die Sowjetunion den Gebieten reserviert, deren sie sich gleich nach dem II. Weltkrieg, durch Gewalt und Betrug, bemächtigt hat. In diesen Gebieten führt die Sowjetunion ihre traditionelle Politik der Denationalisierung und der Russifizierung eisern durch.

So erörtern neueste Meldungen die tragische Lage der Rumänen in Bessarabien, die jetzt das Opfer von Deportierungsmaßnahmen in die Einöden Kazachstans in Sibirien werden. Die Maßnahmen betreffen diesmal – wie aus der Bekanntmachung, die vom offiziellen Organ „Moldova Socialista" am 9. Januar 1965 veröffentlicht wurde, hervorgeht – „ganze Familien" von „kollektivierten Bauern, Arbeitern und Beamten".

Durch diese widerwärtige Technik will Sowjetrußland den ethnischen Charakter Bessarabiens ändern, mit dem Ziel, „eine eigentliche Sachlage" zu schaffen, die im gegebenen Augenblick die Beanspruchung dieser Provinz durch Rumänien zwecklos machen soll.

Geschichtlich ist Bessarabien Bestandteil Rumäniens und ethnisch ist es rumänisches Gebiet. (Übrigens ist das rumänische Element auch jenseits des Dnjester, der die Ostgrenze dieser Provinz bildet, reichlich vertreten.)

Infolgedessen erklärt die Gemeinschaft der Rumänen in Frankreich, die die Möglichkeit hat diese Tatsachen zu verkünden, feierlich, daß eine durch diese unwürdigen Methoden geschaffene „eigentliche Sachlage", gleich welcher Art sie auch sein möge, keinesfalls und niemals das Recht der Rumänen, ihre legitimen Grenzen wiederherzustellen, berühren wird.

Die Unruhe und die Leiden des rumänischen Volkes verkündend, richten die rumänischen Flüchtlinge einen eindringlichen Appell an die Staatsmänner, an die internationalen Organisationen und an das Gewissen der freien Welt, eine Untersuchung im Rahmen der Vereinten Nationen durchzuführen, damit diesem unglaublichen Vorgehen ein Ende bereitet wird.

1. **Die Rumänische Orthodoxe Kirche in Frankreich.**
2. **Die Rumänische Katholische Mission in Frankreich.**
3. **Die Vereinigung „Pro Bassarabia".**
4. **Die Universitätsstiftung „Carol I.".**
5. **Das rumänische Forschungszentrum.**
6. **Die rumänische Abteilung der Liga der Menschenrechte.**
7. **Die rumänische Abteilung der „Lateinischen Union".**
8. **Die Gewerkschaft der rumänischen demokratischen Journalisten.**
9. **Die rumänische Arbeitervereinigung „Ion Roata".**
10. **Die Vereinigung ehemaliger rumänischer Frontkämpfer.**

Protestkundgedung der Rumänen in Paris

Als Antwort auf die massive Deportierung der rumänischen Bevölkerung aus Bessarabien, fand am Sonntag, den 28. März 1965, im überfüllten Festsaal der katholischen Pfarrei Saint Severin in Paris, eine Portestkundgebung statt, die von **allen** rumänischen Verbänden und Institutionen in Frankreich veranstaltet wurde.

Das Präsidium der Versammlung setzte sich aus folgenden Personen zusammen: Leon **Negruzzi,** 1. Vorsitzender der Vereinigung ehemaliger rumänischer Frontkämpfer in Frankreich; Platon **Chirnoaga,** General a. D., Vorstandsmitglied derselben Vereinigung; Nicolae **Rizescu,** ehemaliger Abgeordneter der National-Liberalen Partei in der rumänischen Nationalversammlung; Constantin **Stoicanescu,** Hauptmann a. D., Generalsekretär der Vereinigung ehemaliger rumänischer Frontkämpfer in Frankreich, Redakteur der Zeitung „Stindardul" und Dipl.-Ing. Grigori **Filitti,** als Vertreter des rumänischen Forschungszentrums in Paris.

Als erster Redner schilderte Leon Negruzzi die Lage in Bessarabien und sagte, daß von Ende 1944 bis heute **über eine Million Rumänen aus Bessarabien in die asiatischen Provinzen der Sowjetunion deportiert wurden.** Die Vertreter aller rumänischen Verbände in Frankreich, sagte der Redner, haben darum beschlossen, eine gemeinsame Protestaktion durchzuführen und einen Appell an alle Staatschefs, Regierungen und an die Weltöffentlichkeit zu richten.

Über die Zustände und über das allgemeine Elend, die in der Region Pawlodar in Kazachstan herrschen, sprach Dipl.-Ing. Filitti. Betreffend den Raub Bessarabiens, das Bestandteil des Fürstentums Moldau war, zitierte der Redner auch Karl Marx, der in mehreren Schriften den rumänischen Charakter dieses Gebietes sehr deutlich unterstrichen und die Einverleibung durch die Russen verurteilt hat.

Dann sprach unser Kamerad Hauptmann a. D. Stoicanescu. Er erinnerte zuerst daran, unter welchen Umständen Bessarabien 1812 zum ersten Male, 1878 zum zweiten Male, 1940 zum dritten und 1946 zum vierten Male an Rußland kam und zeigte, wie zielstrebig die Russen immer bemüht waren, das rumänische Element ständig zu schwächen und diese Provinz schrittweise zu russifizieren, nicht nur durch Deportationen, sondern auch durch Morde, die an nationalbewußten Rumänen verübt wurden. Die neueste Deportierung, sowie die allgemeine Offensive des Weltkommunismus stellen den Exilrumänen die Aufgabe, sich zusammenzuschließen und gemeinsam zu handeln, unter allen Umständen und ohne Rücksicht auf Hindernisse und Gefahren.

Zum Schluß gab Leon Negruzzi bekannt, daß seitens der 10 rumänischen Verbände in Frankreich entsprechende Beschlüsse für eine gemeinsame Aktion gefaßt wurden und verlas den Appell, den wir an anderer Stelle im Wortlaut wiedergeben.

Die anwesenden Rumänen sangen dann das Kampflied „Erwache Rumäne" aus dem Jahre 1848, „Auf unserer Fahne steht Einheit geschrieben ..." und die „Marseillaise".

Über diese Kundgebung berichteten mehrere französische Zeitungen. „Le Figaro" brachte den betreffenden Bericht auf der außenpolitischen Seite.

Begräbnis für Parteisekretär und Begräbnis für Kumpel

Als der 1. Parteisekretär Rumäniens und ergebener Diener Stalins, Gheorghiu-Dej, starb, konnte jeder, mit Bahn oder Autobus, aus jeder beliebigen Ortschaft Rumäniens, **gratis nach Bukarest reisen.** Natürlich wollten sich viele eine solche Gelegenheit nicht entgehen lassen, denn in Bukarest kann man vieles kaufen, was in der Provinz nicht zu haben ist, z. B. Fleisch und auch Brot. Es lohnte sich also nach Bukarest zu reisen. Selbstverständlich mußte jeder auch bei dem Begräbnis mitspielen, da die Anwesenheit streng kontrolliert wurde und man überdies die Chinesen und andere Trauergäste sehen wollte.

Unter dem Heulen der Sirenen und mit Glokkengeläut, wurde Dej, der nie Soldat war, auf einer Artillerielafette zu dem riesigen Mausoleum aus teuerstem Marmor gebracht, das an der Stelle errichtet wurde, an der früher der unbekannte rumänische Soldat ruhte.

Mit solchem Pomp und unter solchen Kosten wurde niemals ein Staatsmann, Marschall oder König in Rumänien zu Grabe getragen.

Zwei Monate vor dieser einmaligen Trauerparade, ereignete sich in Rumänien, in einem Bergbaubetrieb bei **Uricani** im Schiltal, ein schweres Unglück, hervorgerufen durch die Explosion von Grubengasen. **Nicht weniger als 41 Kumpel fanden den Tod.** Andere 16 wurden schwer verletzt. Erst, nachdem ausländische Sender darüber berichtet hatten, veröffentlichte die kommunistische Presse in Rumänien über dieses Bergwerksunglück eine kurze Notiz, **im ganzen 19 Zeilen,** die ausnahmslos in allen Zeitungen auf Seite 3 und zwischen anderen Kurznachrichten erschien. Das war alles. Bis heute war es in Rumänien nicht möglich zu erfahren, wer diese Kumpel waren, denn eine Namensliste wurde nie herausgegeben. Es konnte auch nicht in Erfahrung gebracht werden, wann und wo die verunglückten Kumpel begraben wurden; **nicht einmal die Kumpel der benachbarten Bergbaubetriebe haben je etwas darüber erfahren.**

Wie man sieht, bleiben Kumpel, die tapfer und in Erfüllung ihrer Pflicht den Tod finden, anonyme Opfer und werden bei Nacht und Nebel begraben. Anders, wenn es sich um eine „Parteispitze" handelt, die das „dolce vita" zu ausgiebig genossen, zuviel Sekt getrunken und zu viel Kaviar gegessen hat ... Ihm wird ein Begräbnis zuteil, wie es eines ägyptischen Pharaos oder eines Kaisers von Byzanz würdig wäre.

G. I. BRATIANU, **Die Moldau und ihre historischen Grenzen,** Bukarest, 1940, p. 40:

„Die Geschichte ist nichts anderes als ein ewiger Wiederanfang. Es ist uns nicht gegeben, die Gegenwart zu untersuchen und noch weniger die Zukunft zu ergründen. Die rumänische Einheit hat sich „am Scheidewege der toten Kaiserreiche" gebildet; sie mußte unter der Auferstehung der Imperialismen leiden. Von neuem hat sich das alte Gespenst der feindlichen Einfälle aus der Steppe erhoben, und die Moldau hat von ihm schwere Schläge erhalten. Aber sie findet in den Lehren ihrer Geschichte den Beweis, daß ihre ewigen Werte niemals durch sie tief beeinträchtigt worden sind. Die Flut ist schon manche Male im Laufe der Jahrhunderte aus dem Osten gekommen; sie ist von hier wieder zurückgekehrt, so daß sie immer an den Grenzen der Moldau die Grenzen Europas, seines Geistes und seiner Kultur bestimmte. Falls es wahr ist, daß die Sprichwörter die Weisheit der Völker widerspiegeln, so gibt es kein ausdruckvolleres als das, welches die tausendjährige Erfahrung des rumänischen Volkes aus der Moldau und von anderswo zusammenfaßt: „Das Wasser fließt weiter, die Steine aber verbleiben."

La Nistru. – În timp ce bătălia pentru Chișinău nu se terminase încă, Românii forțau cursul Nistrului, cu 3 brigăzi de cavalerie la Năslaucea și cu 3 brigăzi de vânători de munte la Ojeva, prinzând picior pe malul opus. Când capetele de pod au fost lărgite, cu prețul unor pierderi serioase din partea noastră, au putut fi construite și podurile. În fotografia de față: sosirea pontonierilor români la Năslaucea, în județul Soroca.

Sur le Dniester. – Pendant que la bataille de Chișinău faisait encore rage, les Roumains forçaient le cours du Dniester. Trois brigades de cavalerie à Năslaucea et trois brigades de chasseurs de montage à Ojeva prenaient pied sur la rive opposée. Lorsque – au prix de sérieuses pertes de notre côté – les têtes de pont furent élargieso on fut à même de construire aussi les ponts. Sur la photo, l'arrivée à Năslăucea, district de Soroca, de pontonniers roumains.

Am Dnjester. – Als die Schlacht um Kischinew noch tobte, setzten die Rumänen im Norden schon über den Dnjester, mit 3 Kavallerie-Brigaden bei Naslaucea-Liassewtzi und mit 3 Gebirgsjäger-Brigaden bei Ojewa, nordwestlich von Honikowtzi. Hier im Bild: rumänische Brükkenbaupioniere bei Naslaucea.

On the Dniester. – While the battle for Chișinău was still going on the Roumanian forces were already on the Dniester banks. At Năslăucea and Ojeva 3 cavalry brigades and 3 riflemen brigades succeeded in crossing the river. With considerable losses on our side the pontoon-bridges were nevertheless built. On the photo, the Roumanian pontoniers at work.

Wir kämpfen für die Freiheit, nicht für die „Liberalisierung".

Von den Ost-West-Kontakten profitiert nur der Kommunismus.

„Friedliche Koexistenz" bedeutet Selbstmord für den Westen.